

zlátá ESTER-LEDECKÁ
bronzová EVA SAMKOVÁ
ze ZOH 2018

Sport:
severská kombinace

Narození:
1. 7. 1998

Trenér:
Vladimír Šmíd,
Marek Šablatura

Klub:
Dukla Liberec /
ASC DUKLA

Největší úspěchy:

- ▷ Juniorský mistr světa 2018 (na 10 km)
- ▷ Olympijské hry mládeže 2016 – 3. místo
- ▷ MS 2017 – 46. místo (10 km), 11. místo (družstva)
- ▷ ZOH 2018 – 34. místo (střední můstek, 10 km), 7. místo (družstva)

Sdruženářské dětičky s obrovským talentem

Sdruženář PAŽOUT je juniorským MISTREM SVĚTA

Ondřej Pažout deset dní před startem olympiády v Koreji ve švýcarském středisku Kandersteg získal hned v premiérovém individuálním závodě titul mistra světa. Devatenáctiletý závodník Dukly Liberec ovládl už skoky na středním můstku a v běhu na 10 km se mu podařilo svůj náskok udržet až do cíle.

„Loni jsem byl na juniorském šampionátu dvakrát šestý, tak jsem tajně doufal, že by to letos mohlo vyjít na medaili. Dopadlo to nejlépe, jak mohlo,“ radoval se Pažout. „Na oslavu bude čas až po mistrovství světa. Vlastně ne, to mě ještě čeká olympiáda v Pchjongčchangu!“ smál se.

Pažout položil základ k úspěchu vítězství ve skokanské části na středním můstku. V čele byl výkonem 103 metrů. „Skok zvládl bravurně,“ řekl trenér Marek Šablatura. „Skok mi vyšel parádně. Pokus jsem trefil tak,

jak to má být,“ řekl Pažout. Do běhu na 10 kilometrů startoval s náskokem 11 sekund před Janem Vytrvalem, dalším sdruženářem Dukly. V cíli uhájil první místo o 2,3 sekundy před Norem Oftebrem, který vybíhal jako desátý s mankem 40 sekund. „Dvě třetiny trati to bylo v pohodě, pak mi přece jen docházely síly. I když můj náskok snižovali, věřil jsem, že to zvládnou, a určitě bych ze sebe ještě něco vyždímal,“ uvedl Pažout.

V polovině běžeckého závodu měl Ondřej Pažout náskok téměř 35 sekund a Vytrval byl v tu dobu stále druhý. Oftebro velkou ztrátu na první místo skvělým závěrem málem zlikvidoval. Na bronzovou příčku se probíjela Američan Ben Loomis a před Vytrvala se dostal ještě Rakušan Johannes Lamparter.

I Jan Vytrval nakonec vybojoval medaili, když obsadil třetí místo v závěrečném

závodu sdruženářů, který po skoku končil pětakilometrovým během. Dvě medaile na juniorském mistrovství světa získali sdruženáři naposledy v roce 2006 v Kranji, kdy byl v individuálních závodech dvakrát třetí Miroslav Dvořák.

„Pažout a Vytrval jsou naše sdruženářské dětičky s obrovským talentem, které si vychováváme a vypipláváme. Určitě neřekli poslední slovo,“ řekl Šablatura.

Ondřej Pažout je čtvrtým českým mistrem světa v individuálním závodě v severské kombinaci. Před ním získali titul Radomír Skopek (1988), Milan Kučera (1991) a předloni Tomáš Portyk. Doma má už bronz z loňského šampionátu v závodě družstev.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Jan Baier

ročník 13 / číslo 1 / 2018

Vydavatel
Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČO: 60162694
www.duklasport.cz
www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 840
Fax: 973 203 913
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
plk. Jaroslav Přišćák
Telefon: 973 203 801
E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
Ivana Roháčková
Telefon: 724 520 524
E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
Karel Felt
Jaroslav Pešta
Ivana Roháčková
Pavel Nekola

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
Kateřina Stupková

Tisková příprava a tisk
Profi-tisk group s. r. o.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249
ISSN 2336-873X

Číslo 1 / 2018 vyšlo: 11. 4. 2018

V jednotkách ozbrojených sil
rozšiřuje ASC DUKLA.
Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele.
Redakci nevyžádané materiály
se nevracejí.
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

„Úplně první nabídka podpory Ester přišla od Dukly. Jsou to velcí frajeři, kteří už tenkrát uvěřili v její potenciál,“ řekl Janek Ledecký 19. března pro DVTV. Taková slova potěší, a navíc mají silnou odezvu u všech sportovců, trenérů a zaměstnanců Dukly. Velké díky za ně.

Esterka a Evička přivezly z XXIII. zimních olympijských her v Pchjongčchangu tři medaile. Ester Ledecká, snowboardistka a alpská lyžařka, unikátní obojživelnice, získala jako jediná žena v historii zlatou medaili na ZOH současně ve dvou různých sportech. Nakreslený závodník knír snowboardistky Evy Samkové se zase stal jejím poznávacím znamením i symbolem triumfu.

Z kluků byl nejuspěšnější Martin Jakš, který vybojoval v Koreji sedmé, osmé i deváté místo. Ne všem našim sportovcům se na těchto hrách zadařilo, ale to už ke sportu patří. Celkově však jsou výsledky sportovců-duklačů hodnoceny veřejností velmi, velmi dobře.

Dovolte mi za všechny naše duklačky úspěšným armádním sportovcům poděkovat za nádherné okamžiky, které jsme mohli při jejich závodech prožívat. A že jich nebylo málo.

A o tom to přeci je.

J. Přišćák
Jaroslav Přišćák

1948–2018

Obsah

- 2 Ministryně Šlechtová – Jste pro mě férovými hráči, kteří vše dělají srdcem a s plným nasazením
- 4 Mimořádné hry – zlatá obojživelnice Ester a bronzová obhájkyne Eva
- 6 Ledecká šokovala celý lyžařský svět
- 8 Druhý zlatý triumf
- 10 Bronz s hodnotou zlata
- 12 Jakš dokázal víc, než se čekalo
- 14 Do elitní desítky se neprotlačila
- 15 Pančochová vyhrála boj o přežití
- 16 Sdruženáři: Příslib nové generace
- 17 Skokanská bída
- 18 V ledovém korytu potřebují kvalitnější materiál
- 20 Okamžiky, kdy tuhla krev v žilách, i kamarádství
- 22 Zlatý hatrick s bronzovými emocemi
- 24 Historie armádního sportu na panelech výstavy
- 26 Zrod prvního zápasnického oddílu Dukla
- 28 Ze sociálních sítí
- 29 Nový parták měl trochu nervy
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Od sklářské pece k hokejovým výšinám
- 32 Termínovka
- 32 Medaile, rekordy a tituly

Ministryně Šlechtová:

***Jste pro mě férovými hráči,
kteří vše dělají srdcem
a s plným nasazením***

Zimní závodní sezona roku 2018 ještě úplně neskončila, ale všechny světové soutěže byly uskutečněny, a tak mohla ministryně obrany Karla Šlechtová již tradičně přijmout skvělou sešlost sportovců Dukly. Úspěšné sportovce a jejich trenéry ze Zimních olympijských her v Pchjongčchangu a další medailisty ze světových soutěží ocenila 19. března děkovnými listy.

„Chtěla bych všem poděkovat za vaše výkony a za reprezentaci naší země. Všem vám gratuluji. Jste pro mě férovými hráči a jsem pyšná na takové sportovce, kteří jsou vzorem pro pracovníky Ministerstva obrany a všechny vojáky. Jste příkladem osobností, které vše dělají srdcem a s plným nasazením,“ ocenila výborné výkony českých reprezentantů ministryně obrany Karla Šlechtová.

Pro sportovce děkovala dvojnásobná olympijská vítězka z liberecké Dukly Ester Ledecská. „Vážíme si podmínek, jaké nám resort Ministerstva obrany při sportovní přípravě poskytuje. Díky nim si můžeme plnit sportovní sny,“ konstatovala Ledecská.

Pro děkovné listy si došli olympijské medailistky i mistři světa. Ester Ledecská, která se zapsala do olympijské historie tím, že vyhrála dvě zlaté medaile

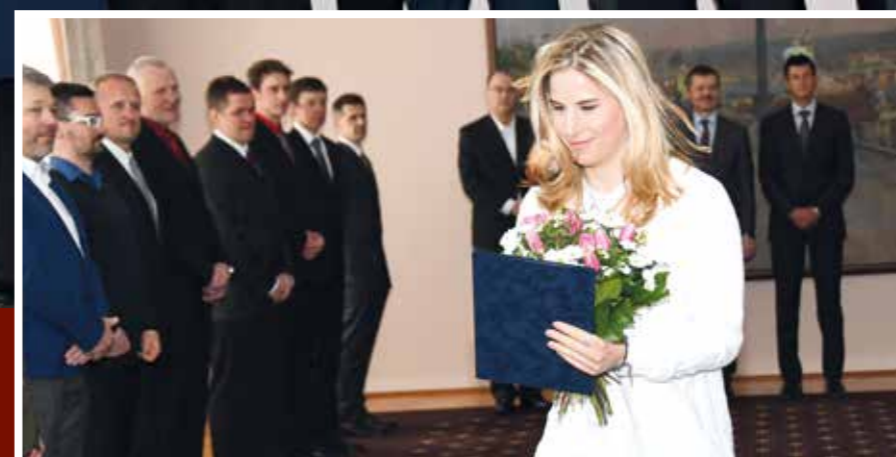
na jedné zimní olympiádě ve dvou různých sportech, když nejprve ovládla superobří slalom v alpském lyžování a o týden později paralelní obří slalom na snowboardu. K tomu ještě připojila velký křišťálový glóbus za celkový triumf ve Světovém poháru v paralelních disciplínách a malý křišťálový glóbus v paralelním obřím slalomu.

Eva Samková, která po zlaté medaili ze Soči, vybojovala ve snowboardcrossu olympijský bronz.

Martin Jakš, kterému patřilo sedmé místo za běh na lyžích – sprint dvojic a osmé místo za klasický běh na padesát kilometrů.

Ondřej Pažout, který se stal juniorským mistrem světa v severské kombinaci.

Jan Vytrval, který na stejné soutěži získal bronzovou medaili a oba na hrách v Koreji pomohli družstvu českých sdruženářů k sedmému místu.

Ester Ledecská jako dvojnásobná olympijská medailistka za všechny oceněné dukláky poděkovala za podporu z MO

Ministryně obrany Karla Šlechtová předává děkovný list Evě Samkové

Ministryně obrany Karla Šlechtová předává děkovný list Pavlu Maslákov

Ministryně obrany Karla Šlechtová předává děkovný list Jarmile Macháčové

Ministryně obrany Karla Šlechtová předává děkovný list Martinu Jakšovi

Pod střešou hal se Dukle rovněž dařilo. Praporčík Pavel Maslák potřetí v řadě získal první místo v běhu na čtyři sta metrů na halovém mistrovství světa v atletice a k němu ještě připojil páté místo ve štafetě čtyřikrát čtyři sta metrů, spolu s Patrikem Šormem.

Na stejném mistrovství vybojoval ve vrhu koulí Tomáš Staněk, který ještě před šampionátem posunul nový český halový rekord na 22 metrů a 17 centimetrů, i přes potíže se zády bronzovou medaili. Jakub Podrazil získal nádherné první místo na mistrovství světa ve veslování na trenažeru a vynikající výkon podala také nadrotmistřyně Jarmila Macháčová, když dosáhla na třetí místo v dráhové cyklistice, disciplíně bodovacího závodu ve Světovém poháru celkově, a na páté místo ve scratchi na mistrovství světa.

Stejného ocenění se dostalo i úspěšným trenérům Tomáši Bankovi, Petru Kouřilovi, Marku Jelínkovi, Daliboru Kupkovi, Milanu Dolečkovi, Viktoru Zapletalovi a Milanu Kadlecovi.

Zimní sezona letošního roku patří v zisku medailí k nejúspěšnějším. V 70leté historii se díky tomu celkový počet medailí z olympijských her získaných sportovci, kteří v té době byli v Dukle, zvýšil na 99 (32 zlatých, 33 stříbrných a 34 bronzových medailí).]

Text a foto: Ivana Roháčková

MIMOŘÁDNÉ HRÝ

Zlatá obojživelnice Ester a bronzová obhájkyně Eva

PyeongChang 2018

Dvě zlaté medaile Ester Ledecké, jeden bronz Evy Samkové a k tomu řada předních umístění dalších reprezentantů. To je vizitka armádních snowboardistů, lyžařů, sánkařů a bobistů na XXIII. zimních olympijských hrách v Pchjongčchangu. Hlavně díky těmto třem cenným kovům se armádní sportovci z ASC DUKLA stali nejúspěšnější částí české olympijské výpravy.

Hry v Koreji změnil olympijskou historii nejen z českého, ale i z toho celosvětového pohledu. Ester Ledecké se povedla naprosto mimořádná záležitost, když jako první žena startovala na zimních olympijských hrách ve dvou rozdílných sportech. Ještě unikátnější je, že oba tyto své závody dokázala vyhrát. Eva Samková zase všechny přesvědčila, že dlouhodobě patří mezi nejlepší snowboardcrossové závodnice světa. Stát na stupních vítězů na dvou olympiádách v řadě je skvělý úspěch. Oběma patří hluboká poklona a velké poděkování za fantastickou reprezentaci. Mimo medailové pozice Ledecké a Samkové se řadě dalších závodníků podařilo v Pchjongčchangu dosáhnout na svá osobní nejlepší umístění.

XXIII. zimní olympijské hry se konaly v jihokorejském Pchjongčchangu.

Datum konání: 9. 2. – 25. 2. 2018
Česká účast: 95 sportovců
(z toho 31 z ASC DUKLA)

Počet sportů: 15
Počet disciplín: 102

Olympijská vítězka ze Soči 2014 Eva Samková se stala vlajkonoškou při slavnostním zahájení a z Pchjongčchangu 2018 dvojnásobně zlatá Ester Ledecká přivedla českou výpravu na olympijský stadion při závěrečném ceremoniálu.

Počet získaných medailí sportovci ČR: 7 (2 zlaté, 2 stříbrné, 3 bronzové)
Počet získaných medailí sportovci z ASC DUKLA: 3 (2 zlaté, 1 bronzová)

Zlaté medaile

Ester Ledecká

sjezdové lyžování, super-G
snowboarding, paralelní obří slalom

Od roku 1993, vzniku samostatné České republiky, získali sportovci, kteří byli v té době členy armádního centra Dukla, celkem **39 olympijských medailí**, a to **14 zlatých, 12 stříbrných a 13 bronzových** (z celkových 88 vybojovaných českou reprezentací).

Stříbrné medaile

Michal Krčmář
biatlon, 10 km

Martina Sáblíková
rychlobruslení, 5 000 m

Bronzové medaile

Veronika Vítková
biatlon, 7,5 km

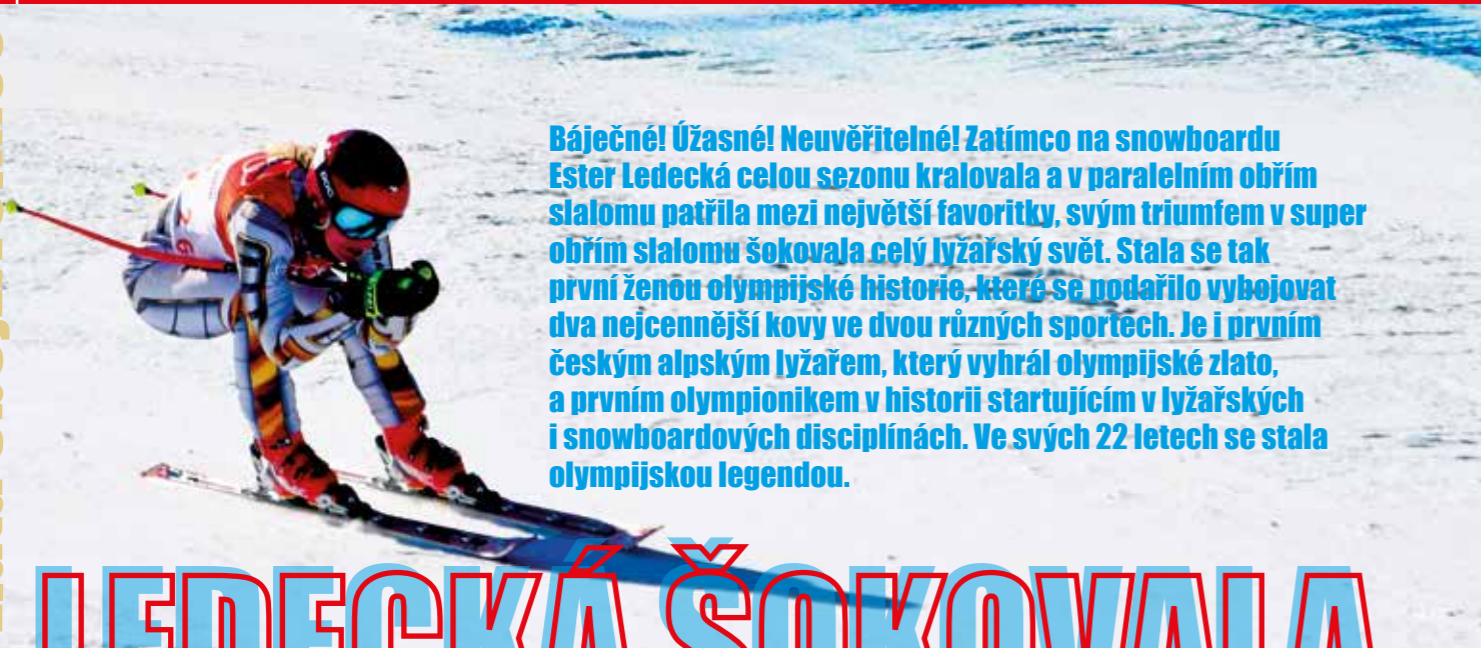
Eva Samková
snowboarding, snowboardcross

Karolína Erbanová
rychlobruslení, 500 m

Podíl sportovců ASC DUKLA na medailových umístěních české sportovní reprezentace na letních a zimních olympijských hrách

OLYMPIJSKÉ HRÝ	celkový počet medailí české reprezentace	z toho medaile sportovců ASC DUKLA	
		počet	procent
ZOH 1994 LILLEHAMMER	0	0	0
LOH 1996 ATLANTA	11	2,5	22,7 %
ZOH 1998 NAGANO	3	2	67 %
LOH 2000 SYDNEY	8	2	25 %
ZOH 2002 SALT LAKE CITY	3	3	100 %
LOH 2004 ATÉNY	9	4,75	52,8 %
ZOH 2006 TURÍN	4	2	50 %
LOH 2008 PEKING	7	4	57,1 %
ZOH 2010 VANCOUVER	6	3,75	62,5 %
LOH 2012 LONDÝN	11	6	54,5 %
ZOH 2014 SOČI	9	1	11,1 %
LOH 2016 RIO DE JANEIRO	10	5	50 %
ZOH 2018 PCHJONGČCHANG	7	3	42,86 %
CELKEM	88	39	44,32 %
Celkem zimní OH	32	14,75	46,09 %
Celkem letní OH	56	24,25	43,30 %

Báječné! Úžasné! Neuvěřitelné! Zatímco na snowboardu Ester Ledecká celou sezonu kralovala a v paralelním obřím slalomu patřila mezi největší favoritky, svým triumfem v super obřím slalomu šokovala celý lyžařský svět. Stala se tak první ženou olympijské historie, které se podařilo vybojovat dva nejčestnější kovy ve dvou různých sportech. Je i prvním českým alpským lyžařem, který vyhrál olympijské zlato, a prvním olympionikem v historii startujícím v lyžařských i snowboardových disciplínách. Ve svých 22 letech se stala olympijskou legendou.

LEDECKÁ ŠOKOVALA celý lyžařský svět

Rychlejší o setinu vteřiny

Před letošní olympiádou absolvovala jen několik lyžařských závodů, po nichž se ve světové tabulce pohybovala až někde v sedmé desítce. „Ester má všechny předpoklady, aby potvrdila své oprávněné ambice na snowboardu, ale může na sebe upozornit i jako výborná lyžařka. Nerad vyslovuji nějaké prognózy, ale má na to, aby v superobřím slalomu skončila kolem patnáctého místa,“ uvažoval Ondřej Bank, ještě nedávno vynikající sjezdař a v současnosti poradce trenéra české reprezentace. Jenže v sobotu 17. února 2018 se zrodilo obrovské překvapení, k jakému na olympijských hrách dochází možná jednou za 50 let.

Když se Ester rozjela se startovním číslem 26, byly už všechny nejzářivější hvězdy dávno v cíli a trojice Veithová, Weiratherová a Gutová jen čekaly na definitivní potvrzení svého medailového umístění. Rakušanka Veithová už přijímala gratulace k obhájení svého prvenství z olympiády v Soči, mimo jiné i od předsedy Mezinárodního olympijského výboru Thomase Bacha. Jenže česká obojživelnice až na malé výjimky držela ideální stopu

a na druhém mezičase už vedla s náskokem 18 setin vteřiny.

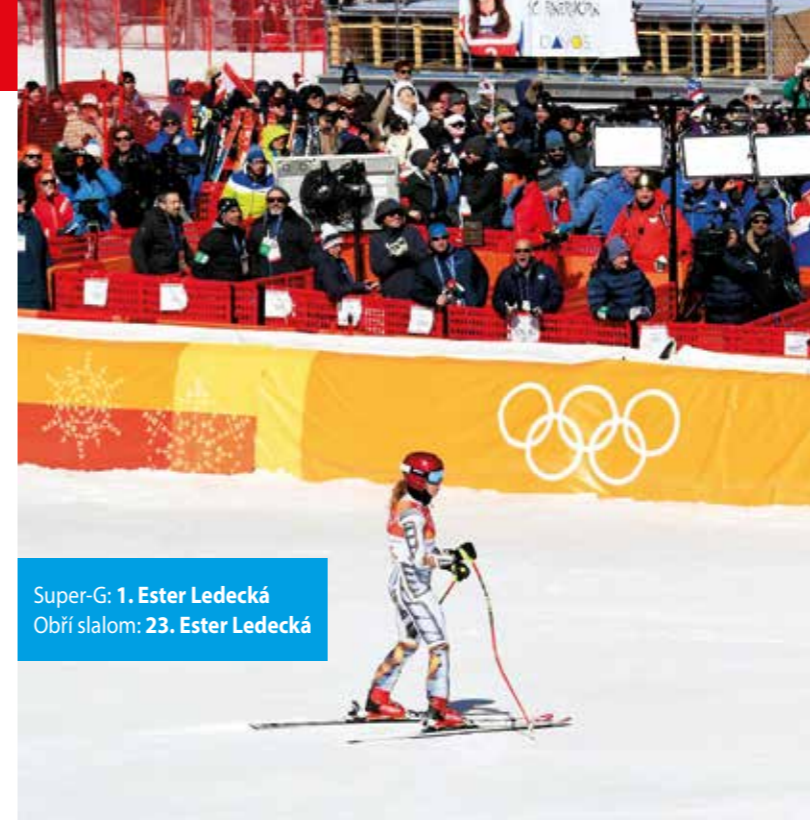
„Neuvěřitelné,“ pronesl s údivem dlouholetý alpský komentátor Dominik Kárník. Zmíněné trio tato informace zneklidněla, ale všechny špičkové lyžařky doufaly, že fantastické tempo Ester nevydrží. Je pravda, že dvě či tři chybičky v dolní části trati se na čase mírně projeví, nicméně cílem projela Ester o setinu vteřiny rychleji než Veithová, která se jen chytla za hlavu a zlomila v pase. Ledecká se více než nečekaně stala olympijskou šampionkou a televize NBC se divákům okamžitě omlouvala za informaci, že Rakušanku už vyhlásila vítězkou. Světové agentury to pak označily za jedno z největších překvapení olympijské historie. Vždyť sázkové kanceláře vypisovaly na prvenství Ledecké kurz 100:1.

Tato 22letá závodnice Dukly Liberec tak dosáhla největšího úspěchu v historii českého sjezdového lyžování. Na zimních olympijských hrách získaly dosud bronzové medaile jen Olga Charvátová-Křížová ve sjezdu v roce 1984 v Sarajevu a Šárka Strachová ve slalomu v roce 2010 ve Vancouveru. V elitním lyžařském seriálu debutovala Ledecká teprve předloni, přičemž

v obřím slalomu absolvovala od této doby jen devět závodů a jejím nejlepším výsledkem bylo 19. místo z ledna loňského roku z Ga-Pa. Ještě stojí za zmínku, že před fantastickým super-G se Ester při své lyžařské olympijské premiéře představila dva dny před tím v obřím slalomu a skončila na 23. místě.

„Triumf Ester patří do říše snů,“ netajil své pocity Aleš Krýzl, předseda úseku alpských disciplín, a pokračoval: „Je to nesmírně vzácný úspěch. Vždyť v předolympijských představách bylo umístění kolem 15. příčky. Ale zlato v super-G? Navíc zatím nejlepší výsledky měla Ester ve sjezdu, který kvůli kvalifikaci snowboardu musela vynechat. Její prvenství je bez nejmenší nadsázky něco úžasného. Měla výborně připravené lyže a jela bez nejmenšího tlaku na nějaké konkrétní umístění. Říkala, že si jízdou chce užít. Moc jí pomohla výborná atmosféra v celém jejím početném týmu, počínaje rodiči a sourozenci Bankovými v roli trenérů,“ dodal Krýzl.

Super-G: 1. Ester Ledecká
Obří slalom: 23. Ester Ledecká

Šok v cíli a první vteřiny olympijské šampionky

Ester s trenérem Tomášem Bankem

Cíl zlaté jízdy Ester Ledecké

Výsledkové tabuli nevěřila

■ Co vás po projetí cílem a při pohledu na výsledkovou tabuli nejdřív napadlo?

Řekla jsem si, že to není možné, že je tam nějaká chyba a uváděný čas i pořadí se ještě změní. Taky mě napadlo, že jsem možná neprojela jednu branku. S těmito myšlenkami jsem se na tabuli dlouho nevěřícně dívala a jen kroutila hlavou.

■ Lze říci, že první olympijské zkušenosti na lyžích jste získala v obřím slalomu, v němž jste skončila na 23. místě?

Moc se o tomto mém vystoupení nemluví, ale pro mě se ukázalo jako velice užitečné. Byla jsem ráda, že jsem se protlačila do elitní třicítky a mohla být na startu prvního i druhého finálového kola. Seznámila jsem se s celkovou atmosférou těchto závodů, poznala trať a pozorovala špičkové lyžařky. Určitě mi to dva dny před super-G velice pomohlo.

■ Máte pro svůj fantastický triumf nějaké vysvětlení?

Plně jsem respektovala všechno, co mi před závodem poradil Ondra Bank. K nečekanému vítězství jsem však dojela zásluhou celého týmu. Navíc je báječné a velice povzbuzující, že za mnou do Koreje přijela maminka, která mi věří a doprovází mě na každé velké závody, přestože se létání bojí.

■ Na co zvláštního se vás lidé po této senzaci ptali?

Třeba na to, jestli by se všechny lyžařky neměly věnovat také snowboardu. Odpověděla jsem jim, že nevím, protože stále nevěřím svému zlatému vysvědčení ze super-G.

■ Co byste řekla na adresu svých soupeřek-specialistek?

Několik z nich mělo oprávněné medailové ambice, příliš neriskovaly a musely být pod velkým tlakem, což byla moje výhoda. Jinak je náš vztah pěkný, i ty nejlepší, které jsem porazila, mi gratulovaly.

■ Pomáhá vám něco z lyžování ve snowboardu?

Určitě je to rychlost, které se nebojím.

■ Poprvé olympijský piedestal a hned nejvyšší stupínek. Jak jste to prožívala?

Byla jsem trochu nervózní a nechyběly ani slzičky, ale snad jsem si to při své premiéře mohla dovolit. Ani při hymně jsem stále nechápala, co se mi podařilo, jak je to možné. Samozřejmě jsem nečekala, že by tak obrovský úspěch mohl přijít tak brzy.

DRUHÝ zlatý triumf

Po senzačním prvenství v lyžařském super-G dokázala Ester Ledecká zvítězit i v paralelním obřím slalomu na snowboardu, a stala se tak první ženou, která na jedné olympiádě získala v odlišných sportech dvě zlaté medaile. Zahraniční odborníci hovořili o zázraku na sněhu, zatímco česká královna reagovala s úsměvem, že se jí prostě daří jezdit na sněhu z kopce dolů.

Šest kroků k vrcholu

Na snowboardu Ester vyhrála před olympiádou pět ze šesti závodů Světového poháru a už v obou kvalifikacích potvrdila pozici největší favoritky. Získala tak právo volby trati ve všech následujících jízdách a ukázalo se, že pro červenou dráhu se rozhodla správně. Byla totiž o něco rychlejší než modrá.

V prvním vyřazovacím kole porazila o 71 setin obhájkyni olympijského zlata Švýcarku Kummerovou. Ve čtvrtfinále pak Rakušance Ulbingové oplatila porážku z neolympijského slalomu na loňském mistrovství světa. Předstihla ji skoro o sekundu. V úvodu semifinále na ni útočila Němka Hofmeisterová, ale upadla. Ve finále měla česká hvězda mírný náskok před další Němkou Jörgovou, který postupně navyšovala a po vydařeném šestém kroku k vrcholu si dojela pro druhý zlatý triumf. „Ester dnes opět neměla konkurenci,“ uznala Jörgová, která už před závodem říkala, že při suverenitě Ledecké bude bojovat jen o druhé místo.

Zahraniční média pasovala Ledeckou na jednu z největších hvězd her. „Její příběh je neuvěřitelný,“ zaznělo v komentáři BBC. „Ester je zázrak na sněhu,“ napsal Daily Mail. „Ledecká vstoupila do historie her. Je jednou z nejlepších sportovkyní,“ uvedl deník Le Monde.

Američan Justin Reiter, který je snowboardovým trenérem Ledecké, netajil, že do loňského roku na okamžitou přeměnu z lyžařky a v možnost, že bude Ester v obou sportech vynikající, nevěřil. „Je to v podstatě nemožné a to, co se odehrálo v Koreji, se stane jednou za život. Jsem moc rád, že jsem k této fantazii svým malým dílem přispěl. Ester je zcela výjimečná sportovkyně, která miluje tvrdou práci a nechýbí jí ani stoprocentní zodpovědnost. Po více než nečekaném zlatu v super G je přímo úžasné, jak si před snowboardem poradila s velkým tlakem a dokázala se odrazit ještě výš. Sport má být o zábavě a pokud někoho něco baví, tak ať to dělá. A já mám to štěstí, že moje svěřenkyně je nejlepší na světě,“ zdůraznil Reiter.

PyeongChang 2018

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Potvrdila roli největší favoritky

■ S jakými pocity jste prožívala svoji druhou zlatou korunovaci?

S obrovskou radostí, byl to zase báječný den. V cíli jsem vystřelila pravačku do vzduchu, smála se a vyskočila na stupně vítězů. Jako důkaz, že mám dvě medaile, jsem zvedla dva prsty do věčka. Není tajemstvím, že jsem vášnivá surfařka, a proto jsem potom nechala zvednutý jen malíček a palec, což je surfařský pozdrav, kterému se říká šaka.

■ Ve snowboardu jste byla velkou favoritkou. To vás tak trochu očekávané prvenství tolik potěšilo?

Byla jsem nesmírně šťastná, že se mi podařilo dosáhnout toho, co se ode mne čekalo. Už po kvalifikaci jsem byla dojatá, že jsem se na olympiádě mohla představit v obou sportech. Říkala jsem si, že teď už si budu další závody užívat a jezdit, jak jsem zvyklá.

■ Podařilo se vám bez větších problémů zvládnout během týdne přechod z lyží na prkno?

Tentokrát to moc jednoduché nebylo, několik dní bylo doslova krušných. Snažila jsem se prkno různě přehazovat, po rolbě byla trať hodně rozrytá, takže několikrát jsem i spadla, ale nakonec jsem se stačila rozjezdit. Ale teprve až v den závodu jsem se cítila jako snowboardistka. S potřebnou sebedůvěrou jsem jezdila tak, jak jsem zvyklá. Předváděla jsem to, co jsem natrénovala. A ono to vyšlo!

■ Jak jste prožívala převzetí druhé zlaté medaile doprovázené státní hymnou?

Nejprve jsem se v autě nalíčila, málem jsem si řasenkou vypíchla oko, ale i když mě tlačil čas, tak jsem to stihla. Při přebírání první zlaté medaile jsem měla pocit, že se na pódiu ztrácím. A teď už jsem přesně věděla, kudy a kam mám jít, kde si stoupnout a kdy zapózovat. Taky jsem se tam sice trochu motala, ale to bylo emocemi, je těžké se na všechno plně soustředit. Při hymně a potom při děkování rodičům i celému týmu se mi třásla brada.

■ Kde jste v té době měla první cenný kov?

V kapse, aby medaile byla se mnou. Celý týden mě těšila na nočním stolku a držel ji maskot tygříček, takže byla v bezpečí (úsměv).

■ Při slavnostním zakončení olympijských her jste se stala vlajkonoškou české výpravy. Co to pro vás znamenalo?

Byla to pro mě úžasná pocta. Několik zahraničních sportovců se se mnou v rytmu korejských hitů dokonce chtělo vyfotit, což pro mě bylo příjemné rozloučení s letošní olympiádou.

BRONZ s hodnotou zlata

Snowboardistka Eva Samková, zlatá dračice z olympiády v Soči, našla i v korejském Pchjongčchangu cestu na stupně vítězů. V dramatickém finále díky skvělému finiši vybojovala o pouhé tři setiny vteřiny bronzovou medaili. Po nemalých zdravotních komplikacích a nedávném úmrtí otce musela ve velice složité sezoně překonat řadu překážek, takže právem zdůrazňuje, že letošní olympijský kov má pro ni hodnotu zlata.

Před odletem z Prahy prozradila, že sebevědomí si posílila vítězstvím v SP Erzurumu a pohodu získávala při tréninku s dalšími českými olympioniky v Rakousku. „Cítím se dobře, takže mé ambice musí opět mířit ke stupňům vítězů. A kdyby se to nepovedlo, tak to pro mě tragédie nebude. Jeden olympijský kov už mám, dokonce zlatý, a ve 24 letech mohu myslet ještě na další olympiádu,“ řekla Eva.

Vlajkonoška výpravy

Před zahájením her čeští sportovci volili vlajkonoše výpravy a tři čtvrtiny z nich dalo svůj hlas Evě Samkové. „Vážně? Ježíšmarjá. Opravdu jsem to já? Děkuji všem, kteří mi dali svůj hlas. Je to samozřejmě velká čest a moc si toho vážím,“ divila se po této pro ni nečekané informaci.

Snowboardcross: 3. Eva Samková
24. Vendula Hopjáková

Trenér Jakub Flejšar měl v několika dnech před startem své svěřenkyně pocit, že Eva v tréninku zůstává sama sobě něco dlužna. Vytкнуl jí to, zřejmě jí tím správně našel a ona mu odpověděla bronzovou medailí. „Známe se velice dobře a vím, co a kdy je potřeba říci. Věřil jsem, že když jí domluví, tak se nad tím zamyslí a polepší se,“ řekl trenér, který zároveň dodal, že největší zásluhu na jejím krásném vysvědčení má trenér Marek Jelínek, který s ní tráví mnohem víc času.

Drama se šťastným koncem

Samková ve Phoenix Parku vyhrála stejně jako před čtyřmi lety v Soči kvalifikaci, ale na rozdíl od minulé olympiády musela ve vyřazovacích jízdách bojovat o postup. Po pomalejších startech z vysoké rampy se však pokaždé dokázala propracovat vpřed.

Z šestého místa fotbalovým skluzem pro bronz

■ Čím je pro vás bronzová medaile?

Druhým velice cenným olympijským kovem, takže bez nejmenší nadsázky – jsem nadšená.

■ Jakou má pro vás po zlatu z olympiády v Soči hodnotu?

Zase zlatou! Snowboardcross je po čtyřech letech totiž úplně někde jinde. V Soči byly sice také některé holky výborné, ale letos jich na pódium mohlo myslet deset, protože všechny jezdí skvěle.

■ Ve finálové jízdě jste dlouho jela až na konci šestičlenného pole. V čem byl hlavní problém?

Ve velké tlačenci jsem nemohla najít potřebný prostor k čisté jízdě. Ve třetí zatáčce jsem si začala uvědomovat, že jsem hrozně vzadu, ale naštěstí mi perfektně vyšel finiš.

■ Co rozhodlo?

Můj cílový manévra, který možná připomínal fotbalový skluz. Tlačila jsem prkno co nejdál před sebe. Spadla jsem sice dřív, než jsem čekala, ale podstatné bylo, že jsem o tři setiny vteřiny porazila americkou legendu Jacobellisovou.

■ Bylo vám hned jasné, že máte bronz?

Kdepak! Bála jsem se, že o konečném pořadí bude rozhodovat fotofiniš, který oznámení pořadí změní. Teprve když se na výsledkové tabuli objevilo mé jméno na třetí příčce několikrát, jsem zajásala. Vyhodila jsem helmu do vzduchu, rozběhla se k mnoha gratulantům a z početné skupiny českých fanoušků slyšela skandovat své jméno. Bylo to něco překrásného.

■ Co jste prožívala na stupních vítězů?

Na piedestal jsem šla se státní vlajkou, kterou mi dala malá, šťastná a dojemná holčička Gabča. Začalo mi docházet, že být po čtyřech letech znovu na pódium je doslova úžasné. A navíc k medaili vedla tentokrát hodně složitá a velice trnitá cesta.

Ve čtvrtfinále obsadila vrchlabská rodačka s typickým nakresleným knírkem druhé místo a semifinálovou jízdou dokonce vyhrála. Ve finále se dlouho pohybovala mimo medailové příčky a uzavírala šestičlenné startovní pole, skvělým závěrem se však dostala na bronzovou pozici, kterou mohutně slavila. Na čtvrté místo při tom odsunula americkou legendu Lindsey Jacobellisovou. Pětinasobná mistryně světa se tak ani při čtvrtém olympijském startu nedočkala zlata.

Trenér Jelínek měl na její adresu jen slova obdivu. „Kvůli zranění ramene se mohla zúčastnit jen jednoho závodu Světového poháru. A před olympiádou ji úmrtím otce zasáhla další krutá rána. Je až neuvěřitelné, jak se s tím vším dokázala vyrovnat a ještě si dojet pro medaili. Jen k tomuto cennému kovu však její nesmírné úsilí nesměruje. Sport jí prostě baví a jízda na trati je pro ni zábava,“ nešetřil chválou na svoji svěřenkyni.

Druhá česká reprezentantka Vendula Hopjáková ukončila své vystoupení na olympiádě už v kvalifikaci, když v polovině trati upadla. Vyšetření prozradilo naštěstí jen pohmožděliny, nicméně cestu Evy Samkové za bronzem mohla sledovat jen o berlích z hlediště.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Eva Samková
s trenérem Jelínkem

JAKŠ DOKÁZAL VÍC, než se čekalo

V běhu na lyžích měla Česká republika v Pchjongčchangu deset reprezentantů, z nichž šest bylo z Dukly. Medaile, které vozili Lukáš Bauer či Kateřina Neumannová, se tentokrát nečekaly a odborníci dokonce tvrdili, že velkým úspěchem bude každé umístění do 15. místa.

Martin Jakš a Petr Knop po druhé předávce

Dokázal si načasovat formu

Nejvic se věřilo Martinu Jakšovi, který roli české jedničky v Koreji také potvrdil. A nejen to, dvakrát se probojoval do elitní desítky. S Alešem Razýmem skončili ve sprintu dvojic sedmí: „Naším cílem byl postup do finále a po každém soupeři, kterého jsme předjeli, stoupala spokojenost. Nebyl to jednoduchý závod a o to víc nás těší, že jsme dojeli sedmí. Podle pořadí ve startovce jsme neměli být ani do desátého místa. Mimochodem s Kazachstánci jsme byli věkově nejstarší.“

Ve skiatlonu poprvé ve své kariéře v individuálním závodě obsadil 9. místo. „Teď jsem sice unavený, ale zároveň maximálně nadšený, je to super,“ vyprávěl Martin Jakš po životním devátém místě. V závodě štafet na 4 x 10 km dojeli spolu s Razýmem, Novákem a oddílovým kolegou Petrem Knopem na 10. místě.

Nádhernou tečkou za jeho vystoupení v Koreji pak byla osmá příčka v závodě

na 50 kilometrů klasicky. „Byl jsem připravený, že to bude bolet, což se potvrdilo. Závod probíhal přesně tak, jak jsem si představoval. Začal jsem trochu pomaleji, pohyboval jsem se kolem dvacáté pozice, ale zařadil se do skupiny, která při vzájemné spolupráci zvolila dobré tempo. Postupně jsme předjížděli lyžaře, kteří zřejmě přepálili rychlost. Měl jsem skvělé lyže a cítil se dobře. V cíli jsem byl po jednom z nejlepších výkonů své kariéry spokojen,“ zhodnotil poslední závod Martin Jakš.

Slzy štěstí benjamínka výpravy

Nejmladší sportovkyní celé české výpravy byla sedmnáctiletá Barbora Havlíčková, která se na olympiádu vydala po pěkných výsledcích na juniorském mistrovství světa. Hned první den na olympiádě a poprvé v životě startovala v běžeckém skiatlonu a dojela na 43. místě. Po závodě se jí leskly oči, což není divu. Vždyť se jí ještě jako dítěti splnil její dětský sen. „Je pro mě

Barbora Havlíčková

neuvěřitelné, že jsem tady, na olympiádě, že jsem projela cílovou rovinkou, což bych přála každému sportovci,“ řikala s dojetím. V Koreji pak ještě zajela závod na 10 kilometrů (59. místo) a byla i členkou štafety na 4 x 5 km (11. místo), kde závodila i další lyžařka Dukly Liberec Karolína Grohová.]

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Týmový sprint: 7. Martin Jakš
50 km klasicky: 8. Martin Jakš, 55. Petr Knop
Skiatlon 15 km + 15 km: 9. Martin Jakš, 38. Petr Knop
Štafeta 4 x 10 km: 10. ČR (Jakš, Knop, Novák, Razým)
15 km volně: 16. Martin Jakš, 24. Petr Knop
Sprint klasicky: 58. Miroslav Ryppl

Štafeta 4 x 5 km: 11. ČR (Beroušková, Grohová, Nováková, Havlíčková)
Skiatlon 7,5 km + 7,5 km: 43. Barbora Havlíčková
Sprint: 43. Karolína Grohová
10 km volně: 59. Barbora Havlíčková

Petr Knop

Martin Jakš

DO ELITNÍ DESÍTKY se neprotlačila

Skisportka Nikol Kučerová skončila svoji cestu olympijským vystoupením ve čtvrtfinále a obsadila 14. místo. Přestože tak vylepšila 24. pozici ze Soči, moc ji to netěšilo. Chtěla se zařadit do elitní desítky, což podle jejího názoru nebylo nereálné.

Skikros: 14. Nikol Kučerová

Vstup do olympijské sezony jí podle představ nevyšel. Ve třech závodech Světového poháru byla vyřazena už v kvalifikaci. „Je to o hlavě. Brzdí mě nervozita. Moc chci a pak se dopouštím chyb,“ vysvětlovala hlavní důvody svých neúspěchů. Teprve po prosincovém vystoupení v italském Innichenu mohla být spokojená. Obsadila šesté místo, což byl druhý nejlepší výsledek v její kariéře. Lépe dojezdila pouze před sedmi lety, kdy byla také v Innichenu třetí.

„Mám samozřejmě velkou radost, i když mě trochu mrzí, že jsem se nedostala do velkého finále. Zjistila jsem však, že mám i na absolutní špičku. I ty nejlepší skisportky se mnou chtějí trénovat a možná, že se mě začínají i trochu bát,“ všimla si Nikol. „V Innichenu opravdu potvrdila, že může soupeřit i s těmi nejlepšími, což je před olympiádou povzbuzující. Navíc je důležité, že cestu do elitní společnosti našla sama. Skikros je nepředvídatelný sport, může se v něm stát skoro cokoli, což jsem ve své kariéře poznal hned několikrát. Proto vidím jako reálné, že za příznivých podmínek a okolností může Nikol zopakovat své velice úspěšné vystoupení z Innichenu,“

netajil optimismus dvojnásobný mistr světa ve skikrosu Tomáš Kraus.

„Je to v háji,“ věděla Nikol

Do olympijského závodu vstoupila Kučerová kvalifikací, v níž zajela 13. čas. „Byla to docela dobrá jízda. Nic jsem nevymýšlela, jen jsem se snažila nedělat chyby,“ usmívala se spokojeně. Z osmifinále postoupila ze druhé příčky a také čtvrtfinálová jízda byla dlouho nadějná. Ze třetího místa se dotáhla k vedoucí dvojici, ale v předposlední klopené zatáčce klesla na čtvrtou pozici. „S jednou ze soupeřek jsem se potkala špičkami, což mě zpomalilo. Kvůli čerstvě

napadanému sněhu byla jen jedna lajna, nedalo se předjíždět. Mým přáním bylo umístění v první desítce. Je to prostě v háji,“ řekla zklamaně.

Jako jediná ze skisportek se nebála připnout si na helmu malou kameru, takže diváci měli možnost sledovat souboje na trati z jejího pohledu. „Při jízdě musím dávat pozor na spoustu věcí, takže na nějaké závaží na hlavě vůbec nemyslím. Neomezuje mě to a organizátoři mi děkovali, že jsem natočila hezké obrázky ze závodu. Aspoň jsem v něčem dobrá,“ dodala s trpkým úsměvem.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

PANČOCHOVÁ vyhrála boj o přežití

Šárce Pančochové na olympiádě v Soči unikla medaile jen těsně, po pádu ve druhé jízdě skončila pátá. V Koreji chtěla na některý z cenných kovů zaútočit znovu.

„Po operaci ramene jsem měla omezené množství času na přípravu, nepodařilo se mi natrénovat nové triky. Ale po startu na dvou olympiádách mi medaile pořád chybí, tak si pro ni jedu,“ připomínala se smíchem.

Hned po prvním závodě ve slopestylelu však byla hodně rozladěná, a to nejen proto, že skončila až šestnáctá. Řada snowboardistek se totiž shodla v tom, že závod měl být pro velice nepříznivé počasí odložen. Kvůli větru byla už zrušena kvalifikace a dvoukolové finále začalo s více než hodinovým zpožděním.

V závěru první jízdy musela Šárka kvůli silnému poryvu větru, při němž se kymácely i masivní stožáry s vlajkami, před skokem zabrzdit a v polovině soutěže jí patřilo 11. místo. „Před druhou jízdou jsem se snažila zavřít oči, dostat se do pohody, ale při skoku mě vítr poslal k zemi a v celkovém

pořadí jsem klesla o šest příček. S holkami jsme si před startem pokaždé popřály hodně štěstí, abychom to ve zdraví dojezdy. Byl to opravdu boj o přežití,“ zdůraznila česká reprezentantka spokojená jen s tím, že skončila nezraněná.

Finále Big Airu bez Čechů

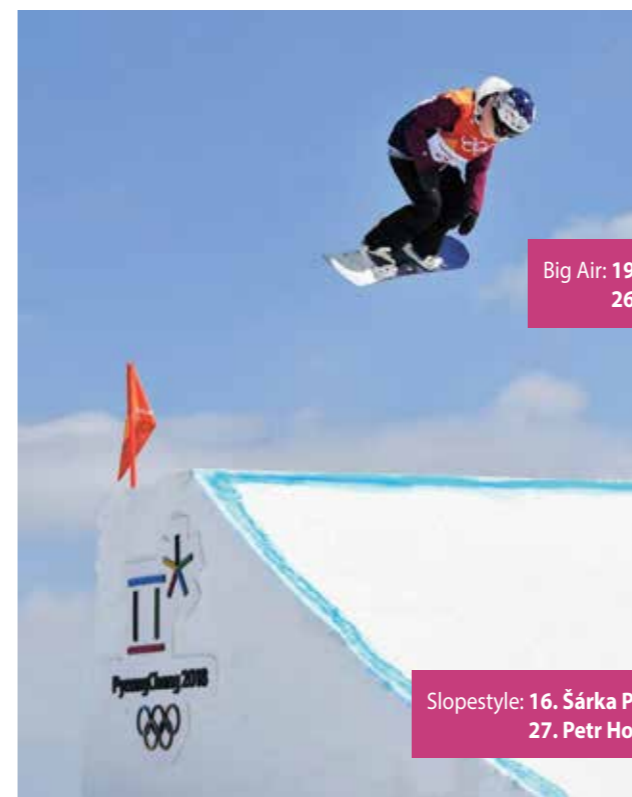
Bez českého zastoupení bylo i olympijské finále v nové snowboardové disciplíně Big Air. Šárka Pančochová ani Kateřina Vojáčková v kvalifikaci neuspěly. Pančochová po první jízdě za čistý skok s nižší obtížností získala 65,50 bodů a byla šestnáctá. Ve druhém kole chtěla zaútočit na postupovou dvanáctku, ale upadla a obsadila 19. příčku.

Do soutěže mužů měl nastoupit i Petr Horák, který nejdříve absolvoval kvalifikaci ve slopestylelu: „Mrzí mě, že to nevyšlo, ale jsem rád, že jsem se olympiády mohl vůbec

zúčastnit,“ přiznal po vyřazení. Ještě víc ho pak trápilo, že v tréninku před Big Airem upadl a lékaři ho už do závodu nepustili.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Šárka Pančochová ve finále slopestylelu

Kateřina Vojáčková při kvalifikaci Big Air

Petr Horák, kvalifikace slopestyle

Big Air: 19. Šárka Pančochová
26. Kateřina Vojáčková

Slopestyle: 16. Šárka Pančochová
27. Petr Horák

SDRUŽENÁŘI: příslib nové generace

Generační obměna reprezentace severské kombinace je na půl cesty. To ukázalo týmové vystoupení na olympiádě v Pchjongčchangu. Scházel špičkový výsledek podobný jedenáctému místu Miroslava Dvořáka ze Soči. Pod vedením kouče Vladimíra Šmída ale vyrůstá perspektivní tým, v němž jsou po letošku už dva juniorští mistři světa.

Čekalo se možná trochu víc. Zvláště po nadějných předolympijských týdnech. Nejdříve vyhrál Ondřej Pažout ve švýcarském Kanderstegu juniorské mistrovství světa, poté scházela Tomáši Portykoví, juniorskému šampionovi z roku 2016, desetina sekundy, aby v závodech Světového poháru v Hakubě poprvé skončil na stupních vítězů. „Možná jsem však do Pchjongčchangu přijel pod větším tlakem, než jsem si myslel,“ přemítal Portyk.

Závody na středním i velkém můstku měly pro české borce podobný průběh. Průměrné skoky a následný boj v běžecké stopě v jasném statusu quo.

Dobrodružný byl především závod na středním můstku. Závodilo se v den, kdy se přes olympijské hory Tchebek přehnalá větrná kalamita. V přímořském Kangnungu pořadatelé přesunovali novináře z vytápěných stanů mimo arény na tribuny, rušily se závody. Na můstku v Pchjongčchangu se ale přesto závodilo.

„Trochu jsme se tomu zasmáli... Ale rozumím důvodům, proč chtěli pořadatelé, aby se závod za každou cenu odjel, už se toho přesunulo hodně. Nemají kam dál závody posouvat,“ líčil Ondřej Pažout. „Točilo se to, byla to trochu loterie. Někdo měl štěstí, někdo holt ne.“

Vítr sice vál ve výhodném protivětru, ale různou silou. Doplatil na to třeba Tomáš Portyk. Protivítr o rychlosti 0,59 metru za vteřinu mu oproti konkurenci nepomohl. Po skoku, jeho silné části, byl až devětatdvacátý.

Závod se i v dobrodružných podmínkách uskutečnil díky větrným sítím, které největší nápor podnebí zastavily. S větrem se borci museli potýkat i při běžecké části.

„Běžec to byl taktický závod, protože hrozně foukalo, nikdo se nikam nehnal a záleželo na posledním kole,“ vysvětloval Dvořák. „V předposledním kole mi ještě při nějaké kolizi zlomili hůlku, takže mi trvalo, než jsem ji vyměnil. Hůlka byla delší... Ale stejně bych na víc neměl.“

V závodech se skokem na velkém můstku Čechy průměrné skoky opět seřadily do boje o umístění. Nejlépe se vedlo Tomáši Portykoví, který celkovým devatenáctým místem zaznamenal nejlepší výsledek českého týmu na OH.

Ve štafetě týmů naopak sestava Tomáš Portyk, Ondřej Pažout, Lukáš Daněk a Miroslav Dvořák zaskákala dobře a blýskl se především Portyk skokem dlouhým 131 metrů. Po skoku byl tým šestý, v běhu se pak před něj dostali jen Finové. Výsledné sedmé místo tak vyrovnalo výkon ze Soči, kde ještě v družstvu nechyběly opory Tomáš Slavík a Pavel Churavý.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

Tomáš Portyk ze 6. pozice posílá Ondru Pažouta do druhého úseku štafety

Závod týmů
7. Česká republika (Tomáš Portyk,
Ondřej Pažout, Lukáš Daněk,
Miroslav Dvořák)

Miroslav Dvořák na posledním úseku štafety

Závod se skokem na velkém můstku
19. Tomáš Portyk
26. Miroslav Dvořák
37. Ondřej Pažout
46. Lukáš Daněk

Miroslav Dvořák

Tomáš Portyk

Lukáš Daněk

Závod se skokem na středním
můstku
21. Miroslav Dvořák
24. Tomáš Portyk
34. Ondřej Pažout
Lukáš Daněk diskvalifikován
po skoku

Skokanská bída

Padesát let od triumfu Jiřího Rašky v Grenoblu zažili čeští skokané na lyžích v Pchjongčchangu jeden z největších propadáků olympijské historie. Závodníci Dukly nashírali jen dvě 44. místa díky Viktoru Poláškoví a podíl na neslavné desáté příčce v soutěži týmů.

Vleklá krize českých skoků se promítla i do výsledků na olympijských hrách. Záraz se nekonal a vystoupení reprezentace jen korunovalo tragickou sezonu, za níž stojí vážné systémové problémy řízení disciplíny.

Vojtěch Štursa

Střední můstek:
44. Viktor Polášek
(Vojtěch Štursa nepostoupil z kvalifikace)
Velký můstek:
44. Viktor Polášek
(Lukáš Hlava nepostoupil z kvalifikace)
Družstva:
10. místo ČR (podíl Viktor Polášek,
Vojtěch Štursa)

Viktor Polášek

Vše vrcholilo desátým místem v týmové soutěži, nejhorším umístěním od propadu na dvanáctou příčku na olympijských hrách v Salt Lake City před šestnácti lety. Ze závodníků armádního centra k němu přispěli Viktor Polášek a Vojtěch Štursa, který ale na velkém můstku skočil nejméně, pouhých 107 metrů.

„To je takový můj aktuální standard. Nepokázal jsem to, ani jsem nepředvedl nic dobrého,“ hodnotil Štursa.

Nepovedená týmová soutěž jen završila tragické představení reprezentačního týmu. Ze závodníků Dukly se do individuálního závodu jen dvakrát dostal Viktor Polášek. Na středním i velkém můstku se ale zastavil hned v prvním kole. V obou závodech zapsal 44. místo.

Bylo to vyústění jedné z nejhorších sezon v české skokanské historii. Většina týmu bojovala s výkonnostní krizí už od léta. Pohodu závodníků navíc narušovaly kontroverzní kroky vedení úseku. Závodníci těsně před startem sezony dostali nevyzkoušený a nekvalitní materiál, žili v nejistotě ohledně marketingu a jen podpora Dukly je držela nad hranici finanční bídou.

„Jsou to takové maličkosti, které se za sezonu nasbírají, pak džbánek přeteče a člověk neskočí nic. Že bych měl jednu konkrétní věc, která je čert na zdi, to nemám...“ řekl na závěr olympiády Vojtěch Štursa.

Text: Martin Hašek (Sport)
Foto: Ivana Roháčková

V LEDOVÉM KORYYTU potřebují kvalitnější materiál

Sáňkaři: Zradilo je počasí

Mysleli na přednější pozice, ale sáňkaři na olympijské dráze v Alpensia Sliding Centre na lepší než obvyklá umístění nedosáhli. Popravdě by to bylo překvapení, kdyby se zástupcům sportu, pro který doma nejsou k dispozici podmínky na trénink a používá se odložená technika, povedlo v Pchjongčchangu proniknout mezi užší elitu. Sáňkaři Dukly však nezklamali a bojovali ze všech sil.

Závodník kategorie jednotlivců Ondřej Hyman by byl spokojený, kdyby se probojoval do závěrečné čtvrté jízdy. To znamená, že potřeboval být po třetím klání na dvacátém místě. Po prvním dnu – tedy po dvou rozjíždkách – se na této pozici držel. Jenže ve třetím kole ztratil, a olympijský závod tak pro něj předčasně skončil. „Na olympijské dráze mi sánky bohužel tolik nejely. Přitom na světových pohárech, kde je tvrdší konkurence, jsem končil výš. Nejlepší výsledek jsem v této sezoně zajel v listopadu ve Winterbergu, kde jsem byl čtrnáctý,“ uvedl jednatřicetiletý český reprezentant.

„Na olympijské trati mi bohužel nastavení saní a materiál neumožnily rychlejší jízdu. Sáňkařské silné státy si platí vývoj saní a materiálů jsou úplně někde jinde. S těmito závodníky je pak těžké držet krok. Moje vybavení tomu vůbec neodpovídá,“ vyprávěl Ondřej Hyman.

Bratři Brožové odcestovali do Pchjongčchangu s tajným trumfem, díky němuž živil naději na umístění do desátého místa. O co šlo? Při lednovém mistrovství Evropy v Siguldě si od jednoho ruského závodníka vypůjčili kvalitnější sáňkařské ohnutiny. Jedná se o součást, která je důležitá při řízení. „Tyto ohnutiny byly slepené z několika dřevěných a plastových vrstev a tím pádem

pružily víc než naše, které jsou jen ze dřeva. Měli jsme být výrazně rychlejší a věřili jsme, že nám pomohou proniknout mezi elitu,“ prozradil pilot Lukáš Brož.

Před odletem do Koreje se sourozencům ze Smržovky povedlo ruskou výbavu propojit s jejich saněmi. Tréninkové jízdy v mrazivém počasí a na tvrdém ledě je naplnily optimismem. Do závodu tak šli s myšlenkou, že bychom mohli skončit

ve vysněné desítce. Jenže v den závodu se všechno obrátilo. „Oproti patnáctistupňovým mrazům se výrazně oteplilo a naše výhoda na měkčím ledu pominula. Bohužel nás počasí vypeklo, víc nám sánky ani s ruskou výpomocí nejely,“ litoval Antonín Brož.

Druhá česká dvojice Matěj Kvíčala a Jaromír Kudera startovala na své první olympiádě. I když Kvíčala pamatuje s jiným partákem účast ve Vancouveru 2010. „Osmnácté místo je tak trochu podle očekávání. Být kousek výš by bylo super,“ vykládal pilot. „Starty jsme neměli nejrychlejší, ale s jízdou dolů jsme spokojeni. Předvedli jsme dvě krásné čisté jízdy. Rychlejší bychom s materiálem, který máme k dispozici, už asi být nemohli. V tomto směru se jevila nadějně spolupráce s Technickou univerzitou v Liberci, ale bohužel to nevyšlo.“

Zástupkyně něžného pohlaví a olympijská debutantka Tereza Nosková závodila v Pchjongčchangu na základě účasti

Lukáš a Antonín Brožovi v cíli štafety

ve štafetovém týmu. To jí však umožňovalo i start v soutěži jednotlivkyň. „Chtěla jsem skončit do dvacítky, a tak se svým vystoupením nemohu být vůbec spokojená. V tréninku se mi docela dařilo, ale když přišel závod, nepovedla se mi ani jedna jízda. Nevím, jestli to bylo stresem a trémou... Jinak byla olympiáda suprová zkušenost. Takovou atmosféru jsem ještě nikdy nezažila,“ řekla dvacetiletá sáňkařka.

V závodě družstev se Češi cítili na desáté místo. Jenže před olympiádou se jim nepovedl ani jeden ze dvou závodů, takže nakonec brali i dvanáctou pozici. Všichni své úseky v ledovém korytě Alpensia sjeli relativně dobře, ale bylo jasné, že by mohli těžit jen z toho, pokud by někdo ze silnějších sáňkařských družstev své vystoupení pokazil. To se nestalo, a tak zůstali i za Rumuny a Slováky. Porazit dokázali jen Ukrajince.

Ondřej Hyman

Tereza Nosková

Bobisté: Nevešli se do dvacítky

Byl to historický úspěch. Do Pchjongčchangu se probojovaly čtyři posádky českých bobistů – dvě dvojky a dvě čtyřky. V posádce čtyřbobů startovali i dukláci – brzdáři Jan Šindelář, Dominik Suchý a Jan Stokláška. Z jejich postřehů ovšem vyplývá, že ke spokojenosti českým závodníkům něco chybělo.

Mladá posádka Dominika Dvořáka neměla dlouho jistotu, že se na olympiádu kvalifikuje. V Pchjongčchangu chtěla čtyřka skončit v top 20. Aby absolvovala kompletní program, znamenalo to být po třetí jízdě minimálně dvacátí. Úvod vyšel Čechům excelentně. Po první jízdě byli jedenáctí, jenže po druhé klesli na devatenácté místo a ve třetí pozici neudrželi. „Škoda zaváhání ve druhém sjezdu. Krátce po startu jsme dostali ránu zprava a na trati se pak objevily ještě další drobné chyby. To nás srazilo. Nebýt toho, mohli jsme být někde kolem patnácté příčky,“ litoval Jan Šindelář.

Dominik Suchý začal bez rozpaků tím, že se svými partáky nezajeli dobrý výsledek. Bob pilotovaný Janem Vrbou byl v pozici české jedničky a jeho členové měli víc zkušeností než jejich kolegové. „Ambice jsme měli daleko vyšší. Co se týká mě, byl jsem už na třetí olympiádě a v předchozích případech jsem bral dvanácté a čtrnácté místo,“ připomněl brzdář.

„To, jestli se dostaneme k lepšímu materiálu, není moc na nás. Nová čtyřka by přišla asi na čtyři miliony korun. V našich možnostech – tedy za pomoci sponzorů a státních dotací – je koupit čtyřbob za poloviční cenu. Tedy takový, s nímž už tři nebo čtyři sezony někdo jezdil,“ dodal třicetiletý Dominik Suchý.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Jan Šindelář ve čtyřbobu pilota Dvořáka

Start tréninkové jízdy čtyřbobu pilota Vrby se Stokláskou a Suchým

Boby

21. Česká republika (Dvořák, Kopřiva, Šindelář, Nosek) – nepostoupili do závěrečné jízdy

24. Česká republika (Vrba, Stokláška, Suchý, Egydy) – nepostoupili do závěrečné jízdy

OKAMŽIKY, kdy tuhla krev v žilách, i KAMARÁDSTVÍ

Takový start do nového roku Olga „Ollie“ Roučková ještě nezažila. V tvrdé zkoušce jménem Rallye Dakar ale jezdce na čtyřkolovém motocyklu obstála. Možná i proto, že ji při trmácení jihoamerickými pustinami provázela plyšová žirafa navlečená do duklácké mikiny.

Blondatá Ollie potvrdila, jaká je bojovnice. Do cíle jubilejního 40. ročníku nejnáročnějšího motoristického maratonu v Córdobě dorazila na čtyřkolce Yamaha na 26. místě. Kromě soupeřů se musela prát i s náročným terénem na území Peru, Bolívie a Argentiny, rozmary počasí od tropických veder v pouštích až po zimu ve vysokohorském pásmu And a často i nepřízní osudu.

„Byl to masakr... Nejela jsem do Jižní Ameriky pro výsledky. Přijela jsem se učit a Dakar zažít,“ říkala v cíli na pohled drobná žena. „Od začátku jsem přistupovala

k Dakaru s velkou pokorou. Mým cílem bylo zdolat etapu za etapu a dostat se co nejdál. Víím, že mi hodně lidí nevěřilo, ale mně to paradoxně pomohlo. V tu chvíli jsem potřebovala nejen sobě dokázat, že to dám,“ vzkázala členka týmu Moto Racing Group.

Nakonec Dakar nejen dojela, ale získala i „beduína“ za třetí místo v podkategorii Woman bike. „Jsem šťastná, že jsem závod dokončila. To samo o sobě beru jako velký úspěch. S třetím místem to ale nechci přeceňovat. Skončila jsem sice třetí, ale víc žen nedojelo. Další tři to vzdaly.“

Techniku před startem v Limě doladila se svým mechanikem do poslední chvíle. Noc před prologem pak kvůli nervozitě nemohla ani dospat. „Na rampě jsem se celá klepala. Nespadlo to ze mě ani po startu a hned na desátém kilometru jsem čtyřkolku zahrabala do písku. Ztratila jsem tam asi deset minut, ale pak už jsem se rozjela,“ svěřila se rodačka z Děčína.

Při neuvěřitelné příhodě ve 3. etapě tuhla reprezentantce Dukly krev v žilách. Dakarská novicka a první Češka v kategorii quad se dostala do problémů v drsných písčích pouštích Atacama. Zůstala stát za obří dunou a soupeře na svou polohu musela upozornit signálem. „Helmu jsem měla na duně, pípla jsem si, aby o mně věděli, ale najednou se nahoře objevil obrovský kamion a prakticky mě přejel... Naštěstí to neskončilo katastrofou, ale v tu chvíli jsem si pomyslela, že je Dakar v háji,“ líčila Ollie nepříjemný zážitek.

Červený kolos naštěstí jen zdeformoval kolo čtyřkolky. „Zlá chvíle se odehrála v měkkém písku a díky tomu nebyly následky nerovného střetu fatální. Trsátka jsem z quadu neměla a bylo možné pokračovat. Jen kolo bylo šišaté. Když jsem za hodinu v hrozném vedru zapadlou čtyřkolku vyhrabala, sundala jsem ho, obouchala a pomalu pokračovala,“ vykládala s úlevou.

Brzy také poznala, co obnáší zvládnout maratonské etapy bez asistence. „První den se mi v malých dunách a velbloudí trávě dařilo, dokonce jsem předjížděla jezdce, které jsem ještě ani neviděla. Jenže pak jsem udělala chybu, do bivaku přijela až v devět večer a do půlnoci jsem se nezastavila. Chtěla jsem si být stoprocentně jistá, že čtyřkolka bude připravená na další den, a raději všechno zkontrolovala. Musela jsem máknout, ale potěšilo mě, že mi přitom pomohlo několik soupeřů, s nimiž

jsem se skamarádila,“ popsala jedno ze specií Rallye Dakar.

V závěru se už snažila neriskovat, aby se dostala do vysněného cíle. „Do poslední etapy jsem nastupovala pod tlakem. Snažila jsem se jet na jistotu a být v klidu. Zkraje jsem potkala jednoho kamaráda zapíchnutého do křoví. Zastavila jsem a pomohla mu motorku vytáhnout. O to jsem pak byla opatrnější. Bála jsem se, abych čtyřkolku nerozbila,“ přiznala Ollie.

Před odjezdem do Peru měla řadu zaručených informací, ale na místě bylo všechno jinak. „O Dakaru můžete přečíst stohy stránek, zhlédnout desítky filmových záběrů a poslouchat hodiny vyprávění od přímých účastníků, ale dokud ho sám nezažijete, tak je to v podstatě jedno. Každý den se totiž přihodí tolik věcí, že bych o tom mohla napsat knihu,“ vyprávěla.

„Třeba o strašné spouště kilometrů... Věděla jsem, že jich bude tolik, ale netušila jsem, že budou tak náročné. Nikdy předtím jsem totiž nesedla na čtyřkolku, abych jela pět set kilometrů na silnici a mezitím v těžkém terénu závodila,“ pokračovala. Několikrát byla blízko myšlenky, že to vzdá. „Při etapě do Fiambalá jsme jeli v těžkém terénu a hrozném vedru. Sama sebe jsem se ptala, proč tu vlastně jsem? Když jsem na pokraji sil dojela, byla jsem šťastná, že to mám za sebou. Jenže pořadatelé mi řekli, že do cíle etapy zbývá

ještě šedesát kilometrů... Mám ale silnou vůli. Když něco chci, tak si za tím jdu.“

Na Dakaru poznala, co znamená souměřitost mezi jezdci. „Patřila jsem k pomalejšímu účastníkům a s lidmi, kteří mi byli podobní, jsme si pomáhali. Třeba jsem si chtěla na přejezdu něco koupit, ale zjistila jsem, že jsem si zapoměla peníze. Jeden motorkář mi půjčil a řekl: dáš mi to v bivaku. Přišlo mi to hrozně fajn,“ usmívala se a přiznala, že kolegiální závodníci byla větší zážitek, než kdyby bojovala o sekundy v první desítce. „Nevím, jestli by se takhle k sobě chovali elitní piloti. Pro mě to bylo na Dakaru asi nejkrásnější.“

Ollie Roučková nezastírá, že ji k dakarskému úspěchu pomohly podmínky, které jí nabízí Armádní sportovní centrum DUKLA. „Jsem moc ráda, že mohu využívat skvěle zařízená střediska, ale hlavně výborné trenéry, kteří vychovali řadu špičkových sportovců včetně olympijských es. Nedílnou součástí mé přípravy je také fyzioterapie, kterou využívám právě v Dukle.“

A nevyklučuje, že by se časem ráda zúčastnila tříměsíčního přijímače ve Vyškově. „Ano, toto téma také padlo. V barvách ASC DUKLA jsem již druhým rokem a myšlenka stát se vojákem z povolání mi není cizí. K armádě mám kladný vztah a láká mě být její příslušnicí,“ projevila své přání dakarská hrdinka.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

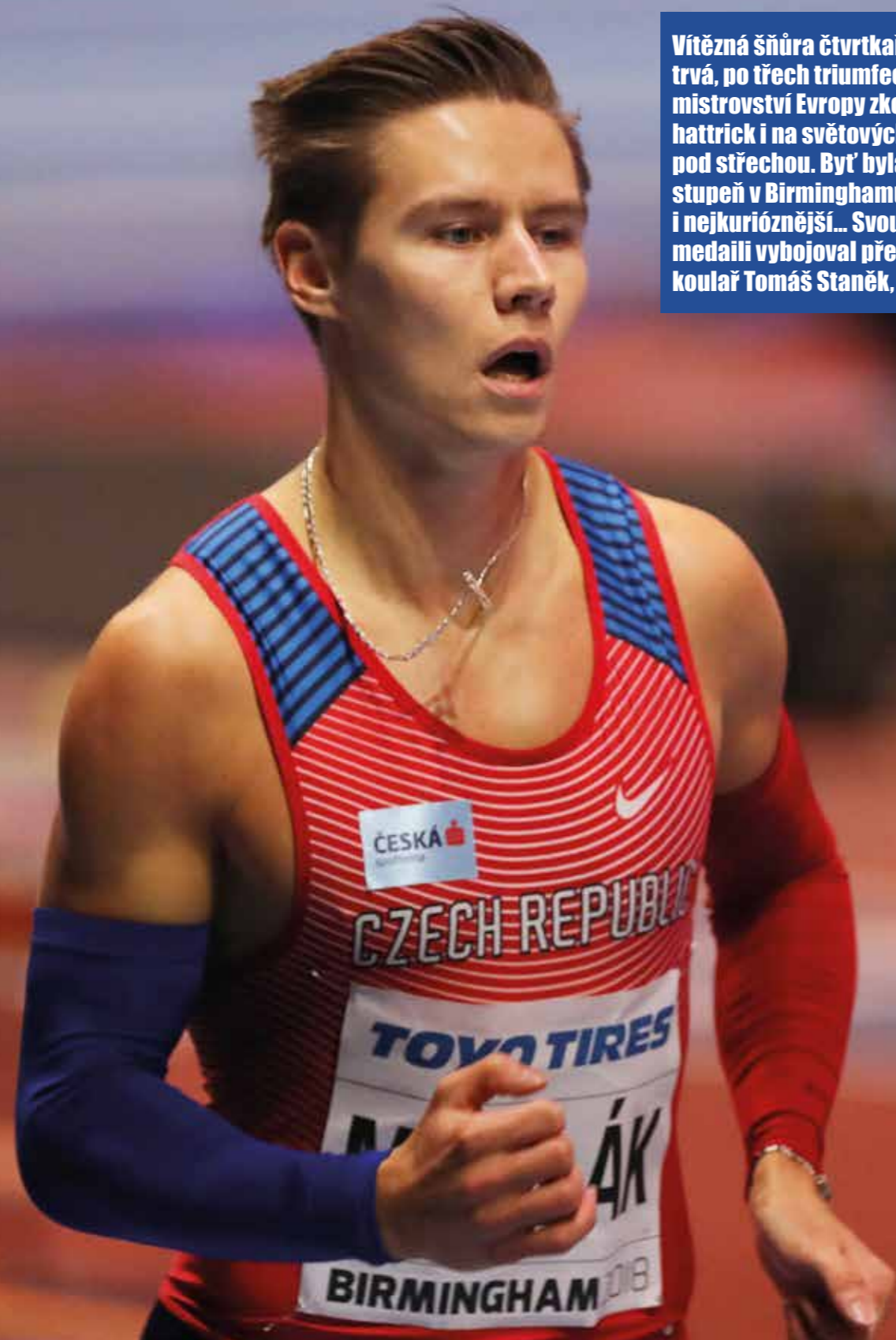
Foto: Ivana Roháčková a Moto Racing Group

ZLATÝ HATTRICK

s bronzovými emocemi

Vítězná šňůra čtvrtkaře Pavla Masláka trvá, po třech triumfech na halovém mistrovství Evropy zkompletoval zlatý hattrick i na světových šampionátech pod střechem. Byť byla cesta na nejvyšší stupeň v Birminghamu nejtěžší i nejkurióznější... Svou druhou velkou medaili vybojoval přes potíže se zády koulař Tomáš Staněk, když získal bronz.

Nezdálo se, že sedmadvacetiletý Maslák oplývá tak úchvatnou formou jako v minulých letech. Tolik nezáhl v průběhu celé halové sezony, do posledních metrů bojoval o postup v rozběhu i v semifinále.

Ve finále už opět připomínal starého dobrého „Másla“, jak je svěřenci Dalibora Kupky přezdíváno. Přes drobnou strkanici na sebehu se vytáhl ke třetímu místu v čase 45,47 s za stříbrným Luguelinem Santosem z Dominikánské republiky a za vítězným Španělem Óscarem Husillosem, který zaběhl fantastický čas 44,92 s!

V tu chvíli byl pokořen nejen rekord šampionátu, ale i třicet let staré halové evropské maximum Thomase Schönlebeho z NDR. Husillos byl prvním Evropanem, který zdolal hranici 45 sekund. Ale jen pár minut.

Zaskočený Maslák

Po krátkých společných oslavách na ploše následovalo tradiční kolečko rozhovorů pro televize, rádia a tištěná média. Zrovna když Husillos zvesela popisoval svůj skvělý počin do kamery stanice TVE, reportérka mu oznámila, že na výsledkovém monitoru svítí u jeho jména diskvalifikace. Španělův výraz náhle ztuhnul a sprinter beze slova odešel zpět do haly podívat se na tabuli, zda je informace pravdivá. Byla...

Písmena DQ za vyšlápnutí z dráhy se objevila i u stříbrného Santose, a tak se rázem na nejvyšší příčce objevil Maslák. I on se o svém náhlém posunu dozvěděl od novinářů. Paradoxně působil nadšeněji v momentě, kdy myslel, že má bronz. „Já byl rád, že jsem vůbec získal nějakou medaili. Teď jsem spíš zaskočený“, neskrýval, že jeho rozpoložení bylo výrazně jiné než v případech

předchozích pěti triumfů, které mohl slavit přímo na dráze.

„Emoce zůstaly bronzové. I když si domů přivezu zlato, určitě nebudu na závod vzpomínat jako na ten, který jsem vyhrál, ale jako na ten, kdy jsem měl nejvíc štěstí,“ popisoval.

Na oslavy nebyl čas, v neděli Maslák ještě nastoupil do finále čtvrtkařské štafety, kterou ve finiši vytáhl k pátému místu. Součástí kvarteta byl i další člen pražské Dukly Patrik Šorm, jenž si na čtvrtce zaběhl semifinále.

Medaile přes bolest

Další krok vzhůru ve své kariéře zaznamenal v Birminghamu Tomáš Staněk. Nebyl to takový skok, v jaký mohl doufat s ohledem na průběh sezony, ale po potížích se zády bral bronzovou medaili s neskrytým nadšením.

Před rokem v Bělehradě se poprvé postavil na evropské stupně vítězů v pozici stříbrného medailisty, letos už okusil i ty světové. „Bronzu z Birminghamu si vážím stoprocentně víc, konkurence tu byla větší. A taky jsem hodil o centimetr dál než vloni,“ usmíval se robustní koulař, jemuž medaili zajistil výkon 21,44 m.

V předchozích pěti závodech sezony pokaždé předvedl výkon, který by mu v Birminghamu zajistil stříbro. Jenže při posledním tréninku před odletem si hnul se zády. „Zablokoval jsem si je a nemohl otočit pánev. Trochu mi to oteklo a musím poděkovat doktoru Barnovi, že mě dal do kupy, já přežil let a mohl tu závodit,“ vyprávěl Staněk.

Také se v medailovém závodě rozjžděl pomaleji. „Jakmile jsem se otočil doprava,

celá páteř mě trochu sestřelila na stranu, byl jsem poloviční,“ litoval český rekordman. „Bylo znát, že není fit. Křečovatěl, nezašlápl jak měl, ani rychlost otočky nebyla taková. Formu měl určitě na jiné metry,“ postřehl z tribuny jeho nový kouč Jan Tylče.

Bronz jako záplata

Staňkovi vyšel nejlépe pokus ve čtvrté sérii. „Vůbec jsem nečekal, že by koule mohla takhle letět, na to, jak to byl nepovedený pokus,“ přiznal Staněk. Shodnou délkou nejdelsího pokusu měl Němec David Storl, soubor o stříbro tak rozhodoval až druhý nejdelsí vrh, v něm rozhodlo šest centimetrů ve prospěch Storla.

„Ale medaile mi zůstala, to je záplata. Kdybych byl takhle čtvrtý, nebylo by to příjemné. To už bych do Anglie asi nikdy nejel,“ vtipkoval Staněk, jenž skončil těsně pod stupni vítězů i při loňském mistrovství světa v Londýně.

Na zlato by v Birminghamu těžko útočil i ve své plné formě, Novozélanďan Tomas Walsh se vítězným výkonem 22,31 m zařadil na čtvrté místo historických světových tabulek. „To je monstrózní výkon, pětaticet centimetrů od halového světového rekordu. Čekal jsem, že hodí daleko, ale ne tolik,“ smekl Staněk.

V Birminghamu se naopak nevedlo Jakubu Holušovi. Obhájce stříbra na patnáctistovce se nově připravuje s polskou skupinou Tomasze Lewandowského a na šampionátu skončil už v rozběhu.

Text: Michal Osoba (Právo)

Foto: Ivana Roháčková a Jan Kucharčík

Připítek medailistům – ředitel ASC DUKLA plk. Jaroslav Prižčák, tisková mluvčí ČAS Karolína Farská a předseda ČAS Libor Varhaník

HISTORIE

armádního sportu na panelech výstavy

Ta středa byla škaredá. Nejen kvůli uplakanému odpolední, ale i podle velikonočního času. Ovšem před budovou Generálního štábu na Vítězném náměstí v Praze 6 na pár kapek nikdo nehleděl. Na dvaadvacetí panelech tam byla instalována výstava věnovaná sedmdesátileté historii armádního vrcholového sportu a účasti armádních olympioniků na ZOH 2018 v Pchjongčchangu.

Program i výstavu otevřel náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Josef Bečvář, který ještě před zahájením ocenil vybrané sportovce pamětní mincí. Expozice, která vznikla ve spolupráci Vojenského historického ústavu Praha a ASC DUKLA, mapuje historii armádního sportu od roku 1948 až do současné podoby armádního sportovního centra. Autorkou většiny reprodukovanych fotografií je Ivana Roháčková z Dukly a autorkou grafického ztvárnění výstavy Andrea Bělohávková z VHÚ.

V zahajovacím projevu generál Bečvář zmínil mimo jiné začátky armádního sportu. „Již v období první republiky se v armádě formovaly skupiny sportovců, které byly nedílnou součástí československé reprezentace. Po druhé světové válce vybudovala armáda díky svým podmínkám speciální útvar pro výcvik vrcholových sportovců. Dne 1. října 1948 vznikl Armádní tělocvičný klub. Několikrát pak změnil název a strukturu, ale smysl zůstával stejný.“

Josef Bečvář také připomněl, že od roku 1956 armádní sportovci reprezentují pod jednotným názvem DUKLA. „Toto jméno je symbolem odvahy a statečnosti československých vojáků při osvobození vlasti. Za desítky let se Dukla stala synonymem jednoho z nejúspěšnějších klubů

v Československu a posléze v České republice. Nelze vyjmenovat nejúspěšnější jednotlivce nebo kolektivy a odvětví, abych na někoho nezapomněl nebo někoho nevyzdvíhal na úkor druhého. Na vystavených panelech jsou všechny úspěchy zaznamenány,“ dodal náčelník Generálního štábu.

O dalších aspektech armádního sportu hovořil ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Přiščák. „Poselstvím této výstavy je ukázat slavnou historii a současnost armádního sportu, který přinesl našim fanouškům tolik radosti. Vždycky nás potěší, když jsou armádní sportovci úspěšní na olympijských hrách. Nedávno jsme něco takového zažili v Pchjongčchangu. Nejvíce nás potěšily medailistky Ester Ledecká a Eva Samková, které počet olympijských medailí českých armádních sportovců od roku 1993 navýšily na počet 39. To je moc pěkná vizitka a jsme za to moc rádi,“ zdůraznil Jaroslav Přiščák.

Jméno DUKLA musí mít zvuk i pro další generace

„Když se podívám na desítky fotografií, těžko nějakou vyzdvihnout. Vysoko hodnotím všechny. Každá má svůj neobvyklý příběh. Když si je prohlížím a vidím spousty medailí, kteří naši sportovci vybojovali na olympiádách a šampionátech, tak si

říkám, že naše práce nebyla marná. Že Dukla v sobě něco měla a stále má. Závodníci u nás mají kvalitní zázemí, které tvoří hlavně trenéři a zdravotníci. Snažíme se také o to, aby úspěchy pokračovaly v budoucnosti. Proto podporujeme i sportovní potěr. Jméno DUKLA musí mít zvuk i pro další generace,“ přál si ředitel ASC DUKLA.

Slavnostního zahájení výstavy se zúčastnila jak řada současných armádních sportovců, tak i těch, kteří v Dukle působili v nedávné či vzdálenější minulosti. Na Vítězném náměstí si přišli prohlédnout fotografie například bývalí moderní pětibojaři David Svoboda, Libor Capalini, Jiří Adam, atleti Imrich Bugár, Jaroslav Přiščák, Jiří Kyňos a sáňkař František Halíř.

Ředitel Dukly plk. Jaroslav Přiščák, NGŠ gen. Josef Bečvář a náměstek MO Antonín Rada

David Svoboda poděkoval za ocenění sportovce náčelníku GŠ

Fanoušci mohli potkat sportovního střelce Davida Kosteckého, cyklisty Jarmilu Machačovou a Milana Kadlece, vodní slalomářku Terezu Fišerovou, lyžaře Miroslava Dvořáka, Jiřího Magála, skikrosářku Nikolu Kučerovou, bobistu Jana Stoklásku, sáňkaře Lukáše Brože a pokořitelku Rallye Dakar na čtyřkolce Olgu Roučkovou.

Všichni se pak při autogramiádě podepisovali početným sportovním příznivcům. |

Text: Milan Novotný (Pražský deník)

Foto: Ivana Roháčková

Generál Bečvář udělil pamětní minci i Davidu Kosteckému

V rámci výstavy proběhla i autogramiáda sportovců Dukly

Zápasnické boty Karla Engela

Zrod prvního zápasnického oddílu Dukla

Pošmurný konec října roku 1959 a navíc sobota. Táta mě doprovodil na hlavní nádraží, kde stál připravený zvláštní vlak. Zvláštní proto, že to bylo napsáno na povolávacím rozkaze. Dostavte se do 24,00 hodin, dne 31. 10. 1959, k vojenskému útvaru VÚ 1103 v Janovicích nad Úhlavou. K přepravě můžete využít zvláštní vlak, který odjíždí z prvního nástupiště hlavního nádraží v 15,40.

Tak jsem se dostavil na nádraží, protože jsem vůbec netušil, kde jsou Janovice nad Úhlavou, natož abych tušil, kde jsou kasárna (na povolávacím rozkazu bylo napsáno ubytovací zařízení) již zmíněného motostřeleckého útvaru. Vlak vyrazil přesně na čas a všechny vagony byly naplněny devatenáctiletými kluky z celé republiky, protože vyjížděl ráno z Bratislavy a přes Brno dorazil do Prahy. Zastavil se v Plzni, kde vyložil část nákladu, pokračoval do Klatov, kde se situace opakovala, a nakonec jízdu zakončil v Janovicích nad Úhlavou, kde byla konečná nejen pro vlak a zbylý náklad,

Učebna tankového praporu VÚ 8013, někdy duben 1960, krátce poté, co vyšel rozkaz velitele, plk. Gruncla, aby se zájemci o zápasnický sport přihlásili. Zrod zápasnického oddílu, zleva stojí: Honěk z Ostravy, Lang z Brna, Vencálek z Brna, Frdrich z Děčína, Varga z Komárna, Urbanovič z Bratislavy, zleva sedí Karel Engel z Prahy, nadporučík Štefánek, Milan Meško z Těrchové, František Kubica z Oravy.

ale i pro moji nešťastnou maličkost, která byla přesvědčená, že na vojně je se sportem konec. K všeobecnému překvapení nás na nádražičku vítala vojenská hudba. Bylo krátce před půlnocí, když nás na tom malém nádraží jakž takž seřadili a deštivou nocí jsme se vydali na neuspořádaný pochod do ubytovacího zařízení. Asi po půl hodině jsme dorazili do kasáren a byli jsme rozděleni na dvě velké skupiny. Jedna z nich zamířila do brány tankistického útvaru, tenkrát s tajným názvem VÚ 8013, a naše skupina prošla branou útvaru motostřeleckého pod kódem VÚ 1103. Vojáci u bran nadšeně hulákali „bažanti jsou tady, hurrrrááá“. Byli jsme umístěni do velké jídelny a začal „příjem“. To znamená lékařské prohlídky, koupání, stříhání (což u mě bylo nadbytečné), kontrola povolávacích rozkazů a také odesílání civilních šatů. Civil

do krabic, na krabice napsat adresu rodičům. Pak jsme dostali čaj a ohřáté, vymáčené a scvrklé uzeniny. To abychom si začali zvykat na vojenskou stravu. Při přijímacím pohovoru jsem projevil zájem o zápasnický sport. Po chvíli jsem byl odveden nějakým důstojníkem stranou, kde mi oznámil, že vojenská jednota Dukla má dva oddíly, fotbalový a české házené, a že by bylo i možné založit oddíl zápasnický. To už jsem nadšeně přikyvoval. Později jsem zjistil, že ten důstojník se jmenoval nadporučík Štefánek a byl to tělomrsk, což ve vojenské hantýrce znamenalo náčelník pro tělesnou přípravu a tělovýchovu. Na jeho otázku, co je k takovému sportu důležité z materiální stránky, jsem odpověděl: žíněnka, plachta a činka, nějaký prostor a sprchy. Jeho reakce mě potěšila. Armáda má prý takových věcí plné sklady...

Od tohoto okamžiku to byl můj člověk, se kterým jsem později řešil vznik zápasnického oddílu. Já jsem byl přidělen do průzkumnické rotě nadporučíka Koppa, kde také došlo k rannímu incidentu, kdy mi jeden desátník jménem Dubran odněkud od Filakova vyházel přidělené věci ze skřínky (protože jsem neuměl dělat „komínky“) na zem a já jsem ho fyzicky srovnal (prostě dostal pěstí). No nebylo po přísaze, a tak se to urovnalo do klidu, naopak Dubran dostal od velitele pucunk (fečeno mluvou vojenskou pojeb), že se nechal jako velitel průzkumného družstva překvapit. Za to jsem si to jako drzý bažant od mazáků vytrpěl, když jsem kartáčkem na zuby čistil kachlíky na záchodech. Každé ráno jsem se od služby nechal budit ještě před budíčkem. Nesnášel jsem ten řev pitomých mazáků „budíííííííííí“ a také jejich přiblblé, neumělé předcvičování při ranních rozcvíčkách. Sám jsem běhal po „buzerplacce“ a hlavně kolem důstojnické svobodárny, aby všichni viděli, že to se sportem myslím vážně.

Při tom jsem vždy vzpomínal na své mládí, kdy jsem vidával vojenské sportovce z ATK vybíhat každé ráno z lázeňské budovy v Malé Chuchli, vždy běželi (a proto jsem měl vojnu spojenou s běháním) úvozovou cestou do kopce podél potoka napájeného Mariánským pramenem až na pozemky filmového studia Barrandov, kde v té době stály kulisy středověkého města Tábor připravené pro natáčení filmů o Janu Žižkovi *Proti všem* a *Jan Žižka*. Občas s vojáky běhával i Emil Zátoupek, protože když měl děveťáka (vojenskou hantýrkou řečeno dozorcí vojskového tělesa), tak večer nebo i v noci do Chuchle přiběhl ze Strahova, kde mělo ATK v dřevěných baráčích velení, a vyběhl s nimi na Barrandov. To jsme byli nejpyšnější kluci v širokém okolí. Několikrát jsem za nimi vyrazil, ale stačil jsem jim jen k budově mlynku anebo ke kapličky

Karel Engel na LOH 1972

Karel Engel na vojně v roce 1960

Motiv pro vraždu (1974) – Karel Engel, Jaroslav Tomsa a Zdeněk Srstka

Pozor, vízita! (1981) – Karel Engel, Rudolf Hrušínský a Vladimír Hrabánek

Karel ENGEL

se narodil 28. května 1940 v Praze.

Věnoval se zápasu volném stylu a sedmkrát získal titul mistra Československa v polotěžké váze, v roce 1972 se také zúčastnil olympijských her v Mnichově.

V roce 1962, když hledal režisér Jaroslav Balík pro film *Tarzanova smrt silné muže pro velkou filmovou rvačku*, našel Karla Engela v jednom sportovním klubu. Poté hrál Karel Engel ve 450 filmech, především jako kaskadér-dublér, z toho v 50 zahraničních. Diváci si ho nejvíce pamatují z filmu *Slunce, seno, jahody*, kde ztvárnil roli turistu. Karel Engel je místopředsedou Českého klubu olympioniků, manažer a kamarád Dany Zátokové.]

u Mariánského pramene s léčivou vodou. Na tom samém místě barrandovského pozemku pak byly místo středověku postaveny kulisy Divokého západu, městečka Stetson City pro film *Limonádový Joe* a později pro film *Zlatokopové z Arkansasu*. Tak vlastně tímto mým běháním po kasárnách vznikl popud pro zrod zápasnického oddílu. Nadporučík Vávra se stal z rozkazu velitele vedoucím zápasnického oddílu Dukla Janovice a byl velitelem pluku pověřen k tomu, aby dal oddílu úřední punc. Což se vlastně uskutečnilo hned. Vyšel velitelský rozkaz, aby se ihned přihlásili ti, kteří mají zájem o zápasnický sport. V těch „ubytovacích prostorech“ bylo přes dva tisíce kluků. Začalo se stavět mužstvo, které hned 4. listopadu odjelo vlakem do Plzně na Spartak Plzeň do Štruncových sadů, a tím bylo slavně zaznamenáno první vítězství zápasnického družstva Dukly Janovice. Já jsem s vypětím všech sil a také snahou se velitelem zavděčit porazil krajského přeborníka Matulu. A tím to vlastně v Janovicích nad Úhlavou začalo. Byl jsem pověřen vedením tréninků, které jsme mohli pravidelně provádět v místní sokolovně, vybavení žíněnkou o rozměrech 10×10 metrů, činkou a zápasnickými dresy s nášivkou Dukly a také zelenými vojenskými tepláky. Což jsme si všichni užívali. A dokonce v těch

teplých chodili nejen po Janovicích, ale i po kasárnách, aby všichni viděli. Později se kvůli dislokacím armádních útvarů stal z oddílu Dukla Janovice zápasnický oddíl Dukla Holýšov.

Tady ovšem došlo k zajímavému jevu. Vybuchla exploze tréninkové morálky. Tento ubytovací prostor byl totiž vybudován v bývalé muniční továrně a jednotlivé budovy byly ukryté v lesích a v nás doslova explodovala chuť trénovat. Kdykoliv člověk vypadl z baráku, byl v lese. Velení pluku nám zajistilo v obci Holýšov školní tělocvičnu a my jsme tam doslova nastěhovali svoje rekvizity a byli šťastní.

Dukla tak nerušeně pokračovala dál. Dokonce iniciovala vznik civilního zápasnického oddílu TJ SVA Holýšov i činnost dalších, kde se dělal sport na normální úrovni a kde tomu veleli většinou zapálení nadšenci, např. Dukla Hodonín (trenér plk. Strnad), Dukla Stříbro (trenér kpt. Košvanec), Dukla Čáslav (kpt. Rec), Dukla Mikulov atd.

Je škoda, že duklácký, vlastně vojenský sport na nižší úrovni skomírá.]

Text: Karel Engel

Foto: Ivana Roháčková, archiv Karla Engela, www.osobnosti.cz

Celý život děte, chcete reprezentovat zemi na těch největších akcích a pak vaši disciplínu vyškrtnou z olympijského programu. Deblkanoisté Jonáš Kašpar a Marek Šindler kvůli úpadku kategorie C2 po sezoně skončí.

Sahali po olympijském zlatu. Nyní deblkanoisté Kašpar se Šindlerem končí kariéru | Aktuálně.cz

Deblkanoisté Jonáš Kašpar a Marek Šindler kvůli úpadku kategorie C2 po sezoně skončí.

SPORT.AKTUALNE.CZ

Ceský olympijský tým @olympijskytym · 25. 2.
Olympiáda online: loučení i vzácná fotka s legendou

Jakub Podrazil přidal 2 nové fotky — účast na Erg Sprints | World Rowing Indoor Championships v T.C. Williams High School.
19 únor · Alexandria, Spojené státy americké ·

Tak vylet byl docela uspesny nakonec 😊 ted hura domu 🏠

Super

Komentář

Sdílet

W Anna Adamová Kobžáková, Ondrej Synek a 91 dalších

adelkasafarova
Boskovice

To se líbí barty_biker_mocman, fuksova_ada a dalším (377)

adelkasafarova Hodně z Vás mi píše, co se se mnou děje, jaktože nezávodím.. Takovou zprávu nepíšu vůbec ráda, ale taky chci, aby to všem bylo jasné a nevznikaly různé spekulace, které nejsou pravdivé. Bohužel musím oznámit, že kvůli zdravotním problémům mě v nejbližší době (možná už nikdy) nevidíte na startovní čáře. Věřím, že tato situace je pouze dočasná a že se brzy ve zdraví potkáme. Děkuji všem, kdo mě v této situaci podporují.

Sandra Mašková "Medojed" - fighter
9 března v 7:42 ·

Par fotek zmuchlanych ksichtu
<https://sport.aktualne.cz/.../r~5599113e1fb311e88b47a.../v-hint/>

Medojed řádl. Tak Mašková při své premiéře v oktagonu skolila bojovnici z Litvy | Aktuálně.cz

Podívejte se na fotogalerii z vítězné premiéry české zápasnice Sandry Maškové v MMA.

Nový part'ák měl trochu nervy

Závod dvojic Cape Epic v Jihoafrické republice mu sedí. Biker Jaroslav Kulhavý na něm má vynikající bilanci. Cyklista Dukly dokázal ze čtyř startů třikrát vyhrát a jednou skončil druhý. Pro poslední triumf si s americkým part'ákem Howardem Grottssem dojezdili na konci března.

Cape Epic je extrémní podnik. Svědčí o tom sedm etap a 658 kilometrů s celkovým převýšením 13 500 metrů. Do žlutého se Jaroslav Kulhavý, olympijský vítěz v cross country z Londýna a stříbrný z Ria, se svým spolujezdcem Howardem Grottssem převlékli v polovině závodu a pak už před sebe nikoho nepustili.

■ Před startem jste se necítil dobře, o co šlo?

Měl jsem takový špatný den. Přepadly mě žaludeční potíže a měl jsem horečku, ale pak se to zlepšilo a parádně jsme se rozjeli.

■ Po vítězstvích se Švýcarem Christophem Sauserem jste startoval s méně známým jezdcem. Jak jste si sedli?

Známe se spolu dlouho, ale Howard byl prakticky bez zkušeností s takovým

typem závodu. Vybral si nováčkovskou daň, ale snažil jsem se mu pomáhat. Myslím, že od půlky všechno perfektně zvládal. Spolupráce fungovala, byl na tom super fyzicky a pak i takticky. Ukázalo se, že je to ostřílený borec, i když byl ze začátku pod tlakem. Asi měl trochu nervy, aby mi to nezkažil.

■ Jedete ve dvojici, co je nutné dohromady zvládnout?

Je potřeba si v závodě vyhovět a pochopit taktiku, abychom se pohybovali správně pozicičně, dávali na sebe pozor a spolupracovali jako tým.

■ V čem se etapové závody liší od jednorázových startů ve Světových pohárech nebo na šampionátech?

Mají svoje kouzlo. Důležité je si uvědomit, že kromě poslední etapy závod cílem nekončí, ale ráno se jede znova. Člověk vidí během týdne spoustu zajímavých míst. Na typicky africká zvířata ale moc nenarazíme. Jen když se jede rezervací, zahlédneme občas

zdálky třeba slony, ale organizátoři mají tohle pod kontrolou. Zvířata mezi námi neběhají.

■ Týdenní závod musí účastníky vyčerpat. Jaký tam vlastně panuje režim?

Na Cape Epicu jsem vždycky unavený. Spíme v kempech a vstáváme ve tři čtvrtě na pět. V sedm se startuje do etapy. Před den je horko pětáctičet stupňů, hodně se prší a večer se špatně usíná. Před tím se vždycky musíme připravit na další etapu a podle délky a profilu zvolit taktiku.

■ Na rozdíl od silničních etapových závodů za vámi nejezdí mechanické vozy, technické potíže si musíte vyřešit sami. Jak to zvládáte?

Je to taková Rallye Dakar na kolech, ale opravy k tomuto závodě patří. Člověk se musí sám postarat, i když praskne řetěz nebo se rozbije přehazovačka.

■ Co musíte kvůli opravám s sebou vozit?

Nejezdíme s batohem... Na kole máme připevněné ultralehké multiklíče, duše a bombičky se stlačeným vzduchem na dofukování duší. Dohromady to může mít něco přes půl kila. Do poslední etapy jsem si ale vzal náhradní řetěz. Říkal jsem si, že mě čtyři sta gramů navíc už nezabije.

■ Kdo byl z vaší dvojice zručnější opravář?

Mně to šlo vždycky a spíš jsem spravoval já. Howard zase pomáhal při defektech s bombičkou dofukovat.

Text: Milan Novotný (Pražský deník)
Foto: Ivana Roháčková
a facebook Jaroslava Kulhavého

Twitter: @ASCDukla
www.duklasport.cz

Instagram: ASC Dukla
www.facebook.com/AscDukla

Někteří z nich hájili armádní barvy ještě pod názvem ATK či ÚDA a později i Dukla. V letošním roce slaví svá životní jubilea držitelé medailí z olympijských her, mistrovství světa či Evropy, dále držitelé světových, evropských i čs. rekordů, ale i lidé ze sportovního zázemí – trenéři, maséři a funkcionáři.

Peter NEMŠOVSKÝ, 6. ledna 1943, atletika, 75 let

Bývalý čs. atlet a později trenér, jehož specializací byl trojskok. S atletikou začínal v Bratislavě v roce 1956. Největší část své kariéry (1961–1968) strávil v Dukle Praha pod vedením trenéra Zdeňka Melichárka. Kariéru ukončil v roce 1972 jako člen Slavie Praha. V květnu 1965 v Praze jako první čs. trojskokan překonal šestnáctimetrovou hranici (16,04 m). Čtyřikrát vylepšil hodnotu čs. rekordu. Zúčastnil se 1. ročníku Evropských halových her 1966 a výkonem 16,28 metrů získal bronzovou medaili. V roce 1967 se konaly ve sportovní hale na pražském Výstavišti druhé Evropské halové hry v atletice, tady výkonem 16,57 metru vybojoval zlatou medaili. V letech 1964–1970 celkově 17x reprezentoval v mezinárodních utkáních. Po ukončení aktivní kariéry působil v různých trenérských funkcích ve Slavii Praha. Mezi jeho svěřence mj. patřili Vlastimil Mařínek, Ján Čado nebo Milan Mikuláš. Nyní stále vypomáhá jako rozhodčí při atletických závodech.

Vladimír ORSÁG, 9. ledna 1953, házená, 65 let

Do Dukly Praha přišel v roce 1985 k nově vytvořené SCM házené, kde začal spolupracovat s trenérem Jiřím Liškou v oblasti kondiční přípravy a organizačního zajištění. Postupně přes funkce metodika a manažera družstva házené byl v roce 1994 jmenován do funkce ředitele u nově vzniklé příspěvkové organizace, kde působí dodnes.

Pavel HOFFMANN, 29. ledna 1938, veslování, 80 let

Společně s Vladimírem Andřem získal na LOH 1964 v Tokiu bronzovou medaili ve dvojskifu. Byl účastníkem i předchozí olympiády v Římě. Ve stejné disciplíně se v roce 1963 v Kodani stal mistrem Evropy.

Saša KLIMT, 4. února 1928, motorismus, 90 let

Vítěz Mezinárodní šestidenní motocyklové soutěže v letech 1954, 1956, 1958 a 1959. Skvělý mechanik-motorář Dukly Praha nejslavnějších let. Účastník Mezinárodního motocyklového maratónu 1948 (bronz) a Šestidenní soutěže FIM 1948, 1953 (stříbro) a 1954 až 1959 (zlatá medaile). V srpnu 2011 předal na 150 kusů trofej jako dar Národnímu technickému muzeu. Všechny své ceny vybojoval v sedle motocyklů domácí výroby značky Jawa.

František ŠTAMBACHER, 13. února 1953, fotbal, 65 let

Fotbalista-středopolař, svůj fotbalový život spojil s Duklou Praha, se kterou sehrál 292 utkání ve 12 ligových ročnících a vstřelil 31 branek. V čs. reprezentaci nastoupil v 31 utkáních, vstřelil 5 gólů a získal zlatou medaili z LOH v Moskvě 1980 a mistrovství Evropy 1976, bronzovou z mistrovství Evropy 1980 a účastnil se mistrovství světa ve Španělsku roku 1982. V roce 1984 odchází z Dukly Praha do zahraničí – Řecka a později Rakouska.

Pavel WINTER, 6. března 1953, házená, 65 let

V dresu házené Dukly Praha hrál v letech 1973–1986. V roce 1984 dosáhl na triumf v Poháru mistrů evropských zemí, když dukláci ve finále porazili Plastiku Šabac.

Jaroslav BŘÍZA, 14. března 1943, motorismus, 75 let

Úspěšný reprezentant v motocyklových soutěžích. Trojnásobný vítěz Mezinárodní šestidenní motocyklové soutěže v letech 1970, 1971 a 1972, v roce 1974 se stal vítězem ve Stříbrné váze stejné soutěže na strojích Jawa 350 nebo 360 ccm.

Vladimír KOCOUREK, 21. března 1948, fotbal, 70 let

Odchovanec Dukly Praha, prošel všemi mládežnickými kategoriemi. Vojskou základní službu nastoupil v ASVS Dukla Praha a stal se hráčem juniorského družstva. Po skončení vojenské základní služby se stal hráčem širšího kádru našeho A mužstva. S A mužstvem získal vítězství v Československém poháru ročník 1968/1969.

Jiří KYNOS, 24. března 1943, atletika, 75 let

Do Dukly nastoupil 1. srpna 1962 jako atlet „základák“. Dvanáct let sprintoval po atletických oválech v dresu Dukly. Jeho první velkou medailí byl bronz z ME 1969, titul mistra Evropy vybojoval společně ve štafetě 4 x 100 m v roce 1971. O rok později na LOH v Mnichově čs. štafeta získala 4. místo v českém rekordu 38,82 s. Celkem je jeho jméno zapsáno u 17 čs. rekordů a 16x v listině národních mistrů. Dlouhá léta byl ekonomickým ředitelem Českého olympijského výboru, nyní je členem České olympijské akademie.

Jaroslav BALCAR, 27. března 1953, lyžování, 65 let

Skokan na lyžích, který se blýskl čtvrtým místem na středním můstku na ZOH 1976 v Innsbrucku. Za bronzovou přičkou zaostal o dva a půl bodu. Na velkém můstku obsadil 14. místo. V témže roce se stal vítězem ankety Král bílé stopy.

Text: Ivana Roháčková

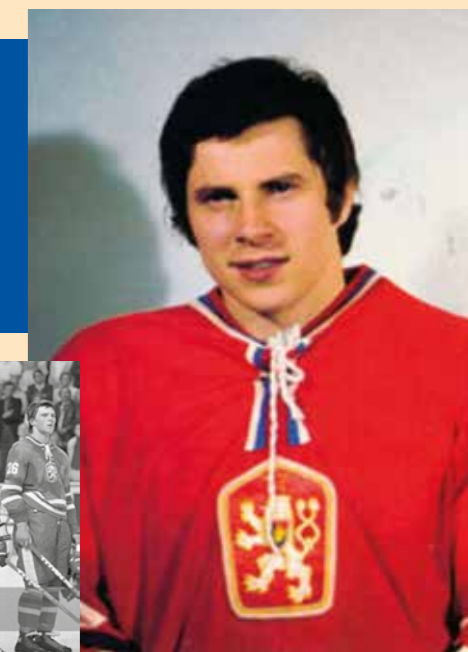

Od sklářské pece k hokejovým výšinám

Milan Chalupa, jeden z nejlepších hokejistů československé historie, tvrdý, nekompromisní obránce Dukly Jihlava s výborným bruslením a skvělým citem pro hru, oslaví 4. července pětadesátiny. Rodák z Oudoleně se ke sportu, který ovlivnil celý jeho život, dostal vlastně náhodou – v 5. třídě ho spolužáci požádali, aby s nimi šel hrát školní turnaj, a protože neuměl pořádně bruslit, postavili ho do obrany.

Hokejově vyrůstal v havlíčkobrodské líhni, která už před ním vyprodukovala takové borce, jakými byli bratři Holíkové, Suchý nebo Augusta. Začínal u bývalého vynikajícího útočníka Václava Chytráčka: „Na prvním tréninku mi řekl, 'mladej, až se naučíš bruslit, tak přijď', což trvalo asi měsíc, a od té doby jsem začal systematicky trénovat a hrát.“ Nejen hokejem však živ je člověk, a tak se také stihl vyučit sklářem. Prý měl k tomuto řemeslu všechny potřebné předpoklady a ani dnes by se práce se sklářskou píšťalou nebál: „Loni v létě jsme byli s manželkou u kamarádů v Novém Boru, tak jsem si to po dlouhé době opět vyzkoušel.“

V roce 1972 narukoval do Liberce, kde sídlilo béčko Dukly, ale po roce se přesunul do Jihlavy. V nejvyšší soutěži začínal vedle Jana Suchého, svého velkého vzoru. V armádním klubu odehrál v 11 sezonách 430 utkání, vstřelil 50 gólů a v letech 1974, 1982, 1983 a 1984 s ním získal čtyři mistrovské tituly. „Radost jsem měl z každého, pokudž to bylo úplně jiné, protože složení týmu se každý rok obměňovalo o pár nových základáků.“ Významnou stopu zanechal i v československé reprezentaci, za niž sehrál 202 zápasů a vsítil 24 branek a s ním absolvoval dva Kanadské poháry, tři olympiády a sedm světových šampionátů. Kromě ZOH 1980 na každé akci vybojoval medaili, přičemž dvakrát (1976 a 1977) slavil se spoluhráči titul mistra světa a ze dvou

„Když jsme hráli 2. bundesligu, hokejem jsme se bavili. Po postupu do nejvyšší soutěže to ale bylo těžké, většinou klubů, které měly v kádru velmi dobré Kanadany, jsme nebyli schopni konkurovat a každou sezonu jsme hráli o záchranu.“

ZOH (1976 a 1984) si přivezl stříbro. „Asi největší dojem na mě udělal Kanadský pohár v roce 1976, kde jsme hráli proti nejlepšímu hokejistům světa. Dostalo se nám tam velkého uznání nejen za výsledky, ale hlavně za předváděnou hru, a Kanadani konečně začali brát náš hokej opravdu vážně.“

Štěstí zkusil i v zahraničí. Po ZOH 1984 odešel do kanadskoamerické NHL, kde odehrál 14 zápasů za Detroit Red Wings. Víc nestihl, protože si poranil třísla a zbytek sezony promarodil. „Manažer chtěl hrát evropský hokej, ale s tím to nemělo vůbec co dělat. Náš herní styl byl založen na nahazování do soupeřovy třetiny, kde se ve třech hráčích napadalo ve snaze získat puk a zakončit.“ Po návratu do Evropy válel až do sedmatřiceti za německý Freiburg.

Po ukončení hráčské kariéry se pustil do trénování. Vedl Třebíč, Pardubice, Znojmo, Opavu, Havlíčkův Brod i jihlavskou Duklu. V trenérské práci ho nejvíc ovlivnil Stanislav Neveselý, jehož obávaná letní příprava byla pověstná. Nyní už třetím rokem působí ve funkci šéftrenéra mládeže v programu ČSLH „Trenér do malých klubů“ v HC Ledec nad Sázavou.

A co je podle něho největším úspěchem trenéra? „Když vedete hráče od nejmłodších věkových kategorií až po dospělé a on se třeba dostane až do reprezentace, tak to vás hřeje.“

Na Duklu Jihlava má ty nejlepší vzpomínky, protože tam vstoupil do velkého hokeje. Ta současná mu ale zas tak velkou radost nedělá: „Přál bych si, aby navázala na naši éru, kdy jsme hráli na výsluní a předváděli výkony, za které jsme byli fanoušky milováni, a aby opět zamířila do vyšších pater v našem i mezinárodním hokeji. Bohužel v kádru schází to jádro z Jihlavy a z blízkého okolí, jako to bylo za nás, ale taková je doba.“

Text: Pavel Nekola

Foto: web HC Dukla Jihlava

MILAN CHALUPA

* 4. 7. 1953 v Oudoleně

OBRÁNCE, TRENÉR

Do síně Slávy českého hokeje byl uveden 6. 5. 2010.

Mistr světa a Evropy 1976 a 1977, stříbrno ze ZOH 1976 a 1984, účastník dalších ZOH 1980 a MS 1978, 1979, 1981, 1982, 1983.

V národním týmu

205 utkání, poprvé 13. 11. 1974 v Praze v Ceně investiční proti Švédsku (2-4), naposledy 19. 2. 1984 v Sarajevu na OH proti SSSR (0-2); 24 gólů, první 27. 3. 1975 v Praze v Ceně investiční proti Finsku (7-5), poslední 11. 2. 1984 v Sarajevu na ZOH proti Rakousku (13-0).

V lize

430 utkání v letech 1973 - 1984, 50 gólů, mistrovské tituly 1974, 1982, 1983, 1984.

Mezníky kariéry

1966 Havlíčkův Brod, 1972 Dukla Liberec, 1973 Dukla Jihlava, 1984 Detroit Red Wings, 1985 Freiburg (do roku 1991), trenér 1991 Dukla Jihlava, juniori, 1983 Třebíč, 1987 Pardubice, 1998 Znojmo (do roku 1999), dále Opava, Pelhřimov, 2004 Dukla Jihlava (do roku 2006).

Sportovců ASC DUKLA za leden–březen 2018

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Zimní olympijské hry	2	–	1	3
Mistrovství světa	2	–	1	3
Mistrovství světa juniorů	1	–	1	2
CELKEM	5	–	3	8

Světový pohár (celkově):

1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní slalomy celkem)
1. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní obří slalom)
3. Jarmila Macháčová (cyklistika dráha, bodovací závod)

Český rekord: Tomáš Staněk (atletika, vrh koulí – 22,17 m – hala)

Tituly mistra ČR: 36 (29 seniorských, 7 juniorských)

Historie armádního sportu na panelech výstavy

Výstavu otevřeli přestřižením pásky náměstek Rada, NGŠ gen. Bečvář a ředitel ASC DUKLA plk. Přišćák

Cyklistka Jarmila Macháčová před rozhovorem pro Českou televizi

ASC Dukla
@AscDukla

Hlavní stránka
Příspěvky

Web: www.duklasport.cz

Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

Twitter: @ASCDukla

Instagram: ASC Dukla

Nikol Kučerová

David Svoboda

David Kostecký

NGŠ gen. Bečvář, skikrošařka Nikol Kučerová, náměstek MO Antonín Rada a ředitel Dukly plk. Přišćák

Miroslav Dvořák

Medailisté HMS v atletice, bronzový koulař Tomáš Staněk a zlatý čtvrtkař Pavel Maslák